

59964

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LETNIK XXXVIII

april 1971

La comprensión de la redención

Señor Jesucristo, la decisión del Padre Te ha mandado al mundo, y Tú has venido y has “cumplido toda justicia”. Tú has amado al Padre con amor perfecto y has orientado hacia El el mundo, que así se ha salvado. Tú has tomado nuestra existencia en Tú corazón. La has vivido y la has padecido hasta su extremo, y en ello ha encontrado expiación su culpa. Esto ha ocurrido y sigue siendo así por todos los tiempos. Tú eres el comienzo de la nueva creación. Este sagrado comienzo ahora está ahí, y no se cerrará hasta el fin de todas las cosas.

Me he atrevido a ello, pero de nada sirve hablar y oír si Tú, Señor, no haces lucir la verdad en el interior. Por eso Te ruego que Te inclines hacia mí. Déjame conocer quién eres. Haz que mi corazón sienta lo sagrado, que ha venido en Ti. Déjame ver la soberanía que resplandece en Tu rostro. Por Tu esencia y palabra, por Tu obrar y Tu destino, déjame darme cuenta de que en Ti está la verdad redentora y el amor.

Tu eres el comienzo de la nueva creación. Dame valor para atreverme a ese comienzo, y no sólo en fugaz sentimiento, sino con la gravedad que sabe que se trata del destino eterno. Déjame conocer en qué consiste la conversión y cumplirla en la realidad de mi vida diaria. Y si noto que enredado estoy en el tiempo, darme la fidelidad que se obstina y la confianza que siempre vuelve a empezar, por mucho que todo parezca fallar.

ROMANO GRADINI

NAVADIL SEM SE NA TO

Gospod, navadil sem se na odrešenje: na tvoje rojstvo v hlevu, na tvojo smrt na križu, celo na tvoje vstajenje. Kot da bi bilo to nekaj samo po sebi umevnega.

Da si bil ti usmrčen kot najhujši zločinec — na to sem se navadil. Da si vzel nase krivdo vseh narodov, vsega človeštva — na to sem se navadil. Da si se zaradi mene pustil udarjati, pljuvati v obraz, bičati in križati — na to sem se navadil. Da si nas rešil za vso večnost, — na to sem se navadil. Da bi bilo brez tvojega vstajenja moje nemogoče — na to sem se navadil. Da si mene in svet tako zelo ljubil — na to sem se navadil. — Vsega tega sem se nekoč učil pri verouku, nato pa vse zaprl v tisti predalček svojih možganov, na katerem piše „verske resnice“.

Nekoč pa sem ob misli na tvojo smrt in tvojo ljubezen kar čutil, ko da me je nekaj presunilo. Prav malo je manjkalo, da nisem zaradi tega brez pridržka svoje življenje uravnal po tebi. Potem pa sem se kmalu prestrašen umaknil, da Bog mojega srca ne bi preveč naprezal, da se moj religiozni krvni pritisk ne bi preveč zvišal. Prav vesel sem bil, ko je v mojem srcu z leti namesto nežne kože zrasla trda lupina! V njem — kot v grobnici za ogromno skalo in stražarji — deluje moj verski mehanizem: brezkrven, brez življenja, brez ljubezni — toda v mejah navad in zdrave pameti! In čaka na veliko noč!

Gospod, prosim te, da se ta dan mojega srca ne dotakne samo oživljajoče sonce. Gospod, prosim te, da moje srce rešiš iz mračnega ujetništva navade in mehanizma. Da me spremljaš na velikonočnem sprehodu, da odpreš moja ušesa, da zanetiš požar v mojem srcu. Tako bom končno spet mogel reči, kot sta rekla učenca, ko sta se vračala iz Emavsca: „Ali ni bilo najino srce goreče v nama?!“

P. R.

Slovenski metropolit o stanovitnosti v veri

Pismo
za
leto
1971

Po razdejanju Jeruzalema so mnogi kristjani po Sveti deželi postali malodušni. Ker so izgubili domovino, tempelj in bogoslužje v njem, jih je ta narodna katastrofa tako potrla, da so celo v veri omahovali. Bog se jih je usmilil in jim po navdihnjenem pisatelju poslal bodrilno pismo, pisano v krasnem literarnem slogu. V svetem pismu mu pravimo pismo Hebrejcem. Vsebino mu je dal sv. Pavel, spisal pa ga je eden njegovih učencev. V njem jih spodbuja k stanovitnosti v krščanski veri in k stanovitnosti v preskušnjah.

Ne znam vam, dragi verniki, tako lepo pisati, kakor je pisano to razodeto pismo, spodbujati pa vas hočem prav tako znova k stanovitni veri in vas bodriti, da kljub mnogim preskušnjam v Kristusovem nauku vztrajate. Hočem storiti isto, kakor sv. Pavel v omenjenem svojem pismu. Svoje vernike v Korintu spominja, kaj jim je oznanil in jih opominja, naj v veri vztrajajo. Če se bodo držali evangelija, kakršnega jim je oznanil, se bodo zveličali, drugače so pa vero zaman sprejeli. Tako jim piše. Hočem vam spregovoriti o tem, kaj sploh vera je in kakšna mora biti.

1. Vera je za človeka nekaj bistvenega. Nam kristjanom je to jasno, ker verujemo, da je človek od Boga ustvarjen in da je njegov končni cilj Bog. Odnos do Boga je potemtakem človeku notranji in zato bistven. Vera ni odtujitev

Ljubljana išče po Mariji Kristusa in njegovo svobodo

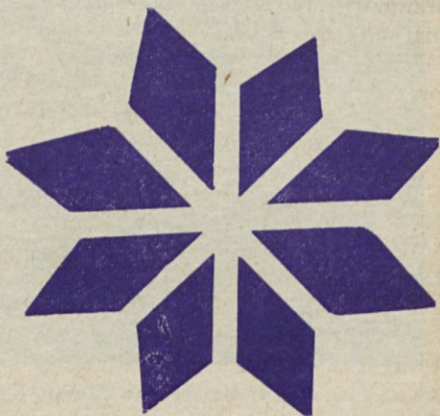
od težeče vsakdanjosti, ni le beg iz vsakdanjih tegob v neki namišljeni boljši svet, kakor nekateri zmotno trdijo. Ti radi trdijo tudi, da bo vera, ko se življenjski pogoji zboljšajo, sama po sebi preminula. Kolika zmeta! Tako mnenje zanika že vsakdanja skušnja. Koliko narodov, koliko generacij živi v gospodarskem izobilju, pa so vendar ohranili trdno vero. Drugi radi govore samo o verskih čustvih, češ da je vera samo lepo čustvo po neznanem, brez umske podlage. Pa vendar mora tudi čustvo imeti svoj razlog. Vera ni le zasebna zadeva in ni vseeno, ali jo imaš ali nimaš. Vera ni le za ženske, otroke ali starčke, kakor posmehljivo rečejo, temveč vera je za vsakega človeka življenjsko vprašanje. Človek je misleče pametno bitje. Zato se vsak nujno vprašuje: odkod sem, kakšen smoter ima človek na zemlji itd. Le prisluhnite, kaj se v odmorih govori po tovarnah: ne le o spolnosti in ljubezni, ne le o zaslužku in domačih skrbah, marveč hitro tudi o veri, celo o domačem župniku in o papežu. Tudi to je dokaz, da je vera za človeka bistveno vprašanje.

2. Da je nekaj nad nami in da je nekaj po smrti, premnogi priznajo. Ali pa je to že vera? Nikakor ne. Če se kdo vrne iz Amerike in vam pripoveduje, kakšen je spomenik svobode v njujorškem pristanišču, mu verjamete, ker ga je sam videl in govori po resnici. To je človeška vera, vera človeški

besedi. Podobno je z vero v Boga: vera je sprejemanje za resnico, kar nam Bog pripoveduje. Bogu verjamemo ali verujemo, ker Bog vse ve in govori le resnico. Bogu verujemo zaradi njegove vsevednosti in resnicoljubnosti. Človeku verjamemo zaradi njegove človeške veljave, Bogu verujemo zaradi njegove božje veljave. In ta je neprimerno večja, neskončno, ne pripušča dvoma. Zato verujemo Bogu tudi to, česar sami ne spoznamo. Jezus pravi: „Boga ni nikoli nihče videl, edinorojeni Sin, ki je v naročju Očetovem, on je povedal“ (Jan 1, 18). Podobno lepo pravi pismo Hebrejcem: „Vera je prepričanje o stvareh, ki se ne vidijo“ (11, 1).

Bogu vse verjamemo

Ko verujemo Bogu, moramo seveda verovati vse, kar nam je povedal. Verovati moramo npr. da je po človeku prišel greh na

svet in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili (Rimlj 5, 12). Verovati moramo, da je Marija milosti polna in bila zato obvarovana izvirnega greha. Verovati moramo, da je Bog ustvaril vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, vidno vesolje in čiste duhove — angele (Kol 1, 16). Verovati moramo, da bo Sodnik pri vesoljni sodbi rekel krivičnim: „Proč izpred mene v večni ogenj“ (Mt 25, 4), torej verovati moramo tudi v pekel. Verujemo, da je Kristus rekel Petru: „Karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih“ (Mt 16, 19). Verovati vse, kar je Bog povedal, se **pravi** imeti vesoljno ali katoliško vero.

Nad božjo veljavo, božjo vsevednostjo in resnicoljubnostjo ne smemo nikoli dvomiti. Zato mora biti naša vera trdna. Apostol Pavel spodbuja svoje vernike takole: Vztrajajte v veri trdni in stanovitni ter se ne dajte premakniti od upanja v večno življenje (Kol 1, 23). Veliki cerkveni govornik sv. Janez Zlatousti pa pravi: „To je bistvo vere: vera daje jasnejše in trdnejše prepričanje kakor vsak znanstven dokaz. Prepričanje, ki sloni na umskih dokazih, se more kdaj menjati; kdor pa je v veri utrjen, je svoja ušesa za vedno zaprl prišepetavanju sovražnika“.

O verskih stvareh je danes po svetu mnogo nejasnega, nedokazanega, kar je bolj za čehljanje

ušes, kakor pravi apostol, ne pa zdrav nauk. V takih časih nam velja Jezusov opomin: „Glejte, da vas kdo ne premoti“ (Mt 24. 4). „Po njih sadovih jih boste spoznali“ (Mt 7, 20).

Vera se kaže v dobrih delih

Tako vero daje Bog duhovno preprostim. Jezus pravi, da je Bog skrivnosti božjega kraljestva prikril modrim in razumnim ter razodel malim. In je rekel, da moramo biti kakor otroci, če hočemo priti v nebeško kraljestvo. Patriarh sv. Janez Zlatousti je v pridigi rekel: „Če Bog kaj pove, noče, da bi to kritizirali ali o tem tuhtali, temveč hoče, da preprosto sprejmemo“.

Za tako trdno in preprosto vero moramo večkrat prositi; moliti moramo podobno kakor v evangeliju oče obsedenega dečka: „Ve-

rujem, pomagaj moji slabi veri“ (Mk 9, 24).

3. Toda sv. Jakob piše: „Kakor je telo brez duše mrtvo, tako je vera brez del mrtva“ (2, 26). Pravi, vera sama nas še ne bo rešila. „Ako sta brat in sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža, pa jima kdo izmed vas reče: Pojdita v miru, pogrejšta se in se nasitita, pa jima ne daste, kar je potrebno za telo, kaj to pomaga? Tako je torej z vero, če nima del: sama zase je mrtva“. Isti apostol pravi, da „tudi hudi duhovi verujejo, a vendar trepečejo“ (2, 15-19). Zaradi del usmiljenja bo Sodnik dobre povabil v nebesa z besedami: „Pridite, blagoslovljeni, prejmite kraljestvo. Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mt 25, 37-40). Ker daljav danes dejansko ni več, so vsi ljudje resnično naši bližnji. Zato nas papež ob vseh katastrofah po svetu opominja na dolžnost dobrih del do potrebnih, do lačnih ali prizadetih zaradi potresov ali povodenj.

Bodimo pričevalci dobrote

Za vero ne bomo nikogar pridobili samo s prepričevanjem, treba je najprej z deli ljubezni odpreti srce. To velja tudi za vsakršen dialog z drugoverci in z neverniki. Tudi koncil nas opozarja, da imamo mi, božje ljudstvo nove zaveze, za svojo postavbo novo za-

poved: ljubiti tako, kakor nas je ljubil sam Kristus (C 9). Papež Pavel pravi v svojem pismu, ki ga je lani za Brezmadežno napisal škofom: „Današnji svet potrebuje pričevanja svetnikov“ — ljudi, ki se odlikujejo v delih ljubezni.

Zgled matere Terezije

V verskem tisku ste lahko brali o „materi Tereziji“, iz Jugoslavije, a rojeni v Albaniji, ki je bila usmiljenka. Začela je v Indiji na ulicah pobirati bolne in zapuščene ter jih negovati v posebnih domovih. Za najbolj uboge v Kalkuti je ustanovila novo redovniško družbo misijonark ljubezni. Danes šteje družba po vsem svetu že okrog 600 sester in 30 postojank. Te se popolnoma žrtvujejo revežem, ki so brez vsakih sredstev. Papež je materi Tereziji letos januarja podelil mirovno nagrado Janeza XXIII. Nagrada je znašala okoli 300.000 novih dinarjev. Pri podelitvi je papež dejal: „Dobrota še živi, dobrota je delavna, dobrota zmaga — kolika tolažba, kolik nauk za nas, koliko upanje!“ Mati Terezija je že odletela nazaj v Indijo in bo s tem denarjem postavila 250 hišic za rehabilitacijo gobavcev.

K temu moramo dodati samo še besede našega Gospoda o ljubezni do bližnjega: „Pojdi in tudi ti tako delaj“ (Lk 10, 37).

†Jožef Pogačnik, nadškof

^v DVE ŽIVLJENJI

Jože Ambrosoli — drugo ime za plemenitost. Jože Ambrosoli je pred 15 leti odšel v 'Tretji svet'. Je zdravnik-misijonar in duhovnik. Bilo mu je namenjeno, da prevzame bogato dediščino po svojem očetu — znano italijansko firmo bonbonov — pa je šel raje študirat medicino. Pozneje se je specializiral za tropične bolezni na univerzi v Londonu. To pa ni storil po kakšnem trenutnem navdihu. Vzgojen v italijanski KA, je sklenil darovati svoje življenje tiki nimajo prav ničesar, phervsem bolnikom.

V Afriki je bil posvečen za duhovnika, da bi tako zdravil hkrati s telesi tudi duše. Zaupalo se mu je malo mestece Kolongo na severu Ugande. S tihim delom in čisto nepoznan — kot toliko drugih, ki dela brez revolucionarnih pozivov — se je zdravniku in duhovniku Ambrosoliju posrečilo ustvariti in opremiti bolnišnico z 200 posteljami, v katero prihajajo bolniki od 200—300 km daleč. Bolnišnica registrira na leto več kot 20.000 zdravniških posvetov in kakšnih 5.000 zdravljenj. Pomaga mu sobrat, tudi zdravnik-duhovnik. 8 redovnic in nekaj ugandskih bolničark. Nek italijanski tehnik, ki je prišel v to bolnišnico, da bi jo opremil z roentgenskim aparatom, je de-

jal o Ambrosoliju: „To je človek, ki ga ne bom nikdar pozabil!“

Barbara Hutton. Rodila se je l. 1912. Je vnukinja znanega iznajditelja supermerkadov. Njen prvi zakon s princem Aleksis Mdivani jo je stal v Parizu 100.000 dolarjev. Porочно potovanje sta imela na preko-oceanskem parniku, ki sta si ga najela izključno v ta namen. Leta 1935 se znova poroči z danskim grofom Kurtom von Haugwitz Reventiow, s katerim je živela v neki londonski palači, ki jo je oskrbovalo vsega skupaj 78 oseb služinčadi. Kmalu zapusti svojega drugega moža in se poroči s Cary Grantom, in tri leta pozneje s princem Trubezkoi. Ta zadnji zakon traja samo dva meseca in trinajst dni. V letu 1955 se znova poroči z Gottfriedom von Gramm. Tako bi lahko še naštevati njene poroke in razporoke in ponovne poroke.

Medtem pa so njeni uslužbenci dobivali sramotno majhno plačo.

Njena iznajdljivost za zapravljanje nima meja. Vsak dan znova odkrije kaj, kar si poželi njeno srce. Življenje brez smisla! Kapitalizem v službi ženske, ki v svojem življenju ni poznala drugega kot zapravljanje denarja na oltarju svoje nenasiťne uživanjaželjnosti.

NENAVADNI TEDEN V LETU

Velika noč se bliža. Ne moremo je pozabiti, ker nas tudi izložbe trgovin s svojimi spomini in darovi nanjo spominjajo.

Morda je šel postni čas mimo nas, ne da bi obogatil in posvetil naše duše. Ostali smo povprečni in mlačni. Vsaj veliki teden naj nas

zdrami in nas potopi v prekipevajoče odrešilno življenje Jezusa, božjega Sina.

Velika noč naj nam ne bo priložnost za potovanje, za nedostojne zabave, za razkazovanje novih oblek in klobukov, ampak mora preroditi naše duše in jih napolniti s Kristusovim življenjem.

Velika noč je praznik Kristusovega in našega vstajenja, Kristusovega in našega zmagoslavja, priprava na Kristusov odhod k Očetu.

Vsi obredi velikega tedna, zlasti na oljčno nedeljo, na veliki četrtek in veliki petek, spominjajo in onozarjajo kristjane na vse, kar je Jezus govoril in delal.

Oljčna nedelja nas živo spominja, kako je Jezus nekaj dni pred svojim trpljenjem in svojo smrtjo zmagoslavno jezdil v Jeruzalem. Množica preprostega ljudstva ga je navdušeno pozdravljala. Nekateri so lomili veje z dreves, mu z njimi mahali v pozdrav in mu vzklikali: „Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!“

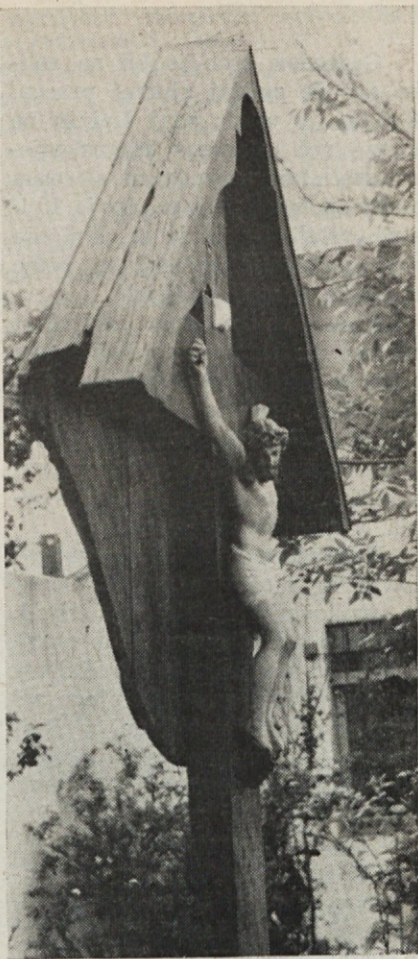
Ko je Gospod stopil v tempelj in videl, kako ga prodajalci in menjalci denarja oskrunjaajo in motijo božjo službo, jih je izgnal iz templja. Ozdravil pa je mnogo bolnikov. Branil in zagovarjal je tudi otroke. Nasprotnikom, ki so zahtevali, naj jim reče, da bodo utihnili, ko so ga na ves glas pozdravljali, je odgovoril: „Če bodo ti molčali, bodo kamni vpili.“

To Jezusovo zmagoslavje je

bilo nenavadno preprosto, skromno in ponižno. Vsi, ki so ga pozdravljali, so bili preprosti ljudje, ki so prišli iz delavnic, šotorov in z ulic. Jezus ni jezdil na konju, ampak na oslu. Ni imel sedla, ampak je sedel le na plašču. Tudi ni bilo pri njegovem zmagooslavju nobenega orožja, nobene straže, nobenega uradnega spremstva. Le nasprotniki so se pohujševali nad njim in se vpraševali: „Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti?“ To ponižanje je bilo eno izmed mnogih še večjih ponižanj, ki jih je Jezus prestal tedaj, ko je trpel in umrl za nas.

Veliki četrtek nas tudi spominja svete maše svetega Rešnjega Telesa in duhovništva. Med večerjo velikega četrтка in med Kristusovo smrtjo je globoka zveza. Pri zadnji večerji na veliki četrtek je Kristus, božji Sin, z svojo vsemogočno besedo spremenil kruh v svoje pravo, resnično, živo telo, vino pa v svojo rešnjo kri in prišel prebivat pod podobo kruha in vina. Nekaj ur potem je daroval svoje telo in prelil svojo kri za vse ljudi. Ko je anostolom in po njih vsem duhovnikom Gospod naročil: „To delajte v moj spomin,“ je v spomin svojega trpljenja, svoje smrti in svojega vstajenja postavil daritev svete maše.

Veliki petek se krščanska družina zbira okoli Kristusovega križa. Kristus nas ni odrešil s svojimi govori in čudeži, ampak s svojim trpljenjem in s svojo smr-

tjo. Križ vlada svet. Povsod ga najdemo. Že kar preveč smo se ga navadili. Češčenje križa, pobožnost križevega pota, družba s Kristusom, ki je za nas umrl in iz groba vstal, nas spominjajo na žrtve, s katerimi nas je Gospod odrešil.

Velikonočna skrivnost vstajenja

Gospodov grob je bil na veliko noč že zgodaj zjutraj prazen. Kristus je vstal; zdaj živi in ne umrje več. Slovesna blagoslovljena sveča, krstna voda in slovesna maša opolnoči pričajo, da je Kristus vstal, da Kristus živi, da nam posreduje milosti in božje življenje v vsej obilnosti.

- Toda velikonočna skrivnost nas ne spominja samo največjega tedna v letu, ampak v bogoslužju ponavlja, predočuje in ponavzročuje vse delo Kristusovega odrešenja. Zato moramo Kristusa postaviti v središče našega življenja, v središče naših src.

Kristusovo velikonočno zmago-slavje in njegov odhod k Očetu se uresničujeta pri sveti maši. Ker smo prejeli zakrament svetega krsta, smo združeni s Kristusom v njegovi smrti in njegovem vstajenju, smo potopljeni v Kristusovo velikonočno vstajenje.

Kristus ni samo Bog z nami, ampak smo tudi mi z njim. Pri vsaki maši, pri vsakem obhajilu je Kristus „čolnar ljudi“. Zbližuje nas z Bogom in našimi brati. Pri vsaki maši Jezus, ki je umrl in vstal, prosjači za našo ljubezen, nas rešuje sužnosti, uničuje našo sebičnost, nam vliwa božje življenje in si prizadeva, da bi vsi prišli k Očetu. Vsaka velika noč je skrivnost Kristusovega vstajenja in prihoda k nam. Prihaja k nam zato, da bi nas naredil deležne svojega zmago-slavlja in večnega življenja.

Veja, palma, oljka, ki jo na oljčno nedeljo nosimo v roki ni nobeno čarodejno znamenje, orošeno z blagoslovljeno vodo, ampak nas le opominja, da se moramo s Kristusom združiti tudi pri sveti maši, če hočemo biti deležni velikonočne skrivnosti. Oljna ali palmina veja v naših rokah nas le spodbuja, da moramo spremljati Gospoda na njegovem križevem potu do luči, do zmage.

Veliki četrtek je začetek Kristusovega trpljenja in skrivnosti njegove največje ljubezni. Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je ljubil do skrajnosti. V začetku zadnje večerje je apostolom, tudi izdajalcu Judu, umil noge potem pa postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa, v katerem je Kristus, božji Sin, naša daritev in dušna hrana. S svojim ponižanjem, s svojo ljubeznijo in daritvijo nas opozarja, da moramo tudi mi bratovsko ljubiti vse ljudi.

Veliki petek nas spominja na Jezusovo trpljenje in smrt. Spodbuja nas, da moramo tudi mi z njim trpeti, če hočemo z njim večno živeti. Križ, ki ga na veliki petek poljubljamo in častimo, nam pojasnjuje, da ima vsako naše delo in trpljenje, vsaka naša težava in zlasti smrtna bridkost veliko vrednost za večno življenje, če vse to darujemo Kristusu, ki je s križem premagal svet, greh, smrt in pekel. Naše bridkosti, naše delo in trpljenje, zlasti naša smrt so poti, ki nas vodijo k Bogu.

Na veliko noč sprejemamo novokrščence v krščansko družino. Spominjamo se svojega krsta, ko smo umrli grehu in postali deležni Kristusovega življenja in vstajenja. S Cerkvijo se radujemo Kristusovega zmagoslovja in z njo prepevamo „aleluja“: Hvalite Gospoda!

Velika noč pa nas spodbuja, naj spolnimo svojo krščansko nalogo. Apostoli so potem, ko so zvedeli, da je Kristus vstal, ljudem oznanjevali njegovo vstajenje in pričali, da je On edini pravi odrešenik.

Iznebimo se praznih tožb in zagrenjenosti! Cerkev, ki jo je ustanovil Kristus, ki je vstal in spet živi, ne sanja in ne spi, ampak deluje, rešuje in zmaguje. Dokazuje nam, da je On edini rešitelj in osvoboditelj človeštva. Samo Kristus more rešiti vse ljudi. Zato bo naš velikonočni praznik blagoslovljen za nas le tedaj, če bomo pridobivali druge ljudi za Kristusa in budili v njih željo, da hočejo postati dobri kristjani.

Priredil Gregor Mali

Vsem sodelavkam in sodelavcem ter bralcem in naročnikom naj vstali Zveličar nakloni veliko milosti, krščanskega optimizma, velikonočnega veselja ter zvrhano mero upanja v lastno vstajenje.

Problemi holandskega katekizma

RESNICA O JEZUSOVEM SPOČETJU IN ROJSTVU

Pod vplivom protestantizma, ki nikdar ni bil naklonjen češčenju Marije Device, so se avtorji Novega holandskega Katekizma tudi v tem poglavju naše vere oddaljili od tradicionalnega katoliškega nauka in se v svojem razlaganju izražajo dvomljivo tako glede nadnaravnega spočetja Jezusovega kakor glede vednega devištva Marijinega. Sicer te verske resnice naravnost ne tajijo, vendar o njej pišejo tako, da more vzbuditi njih razlaganje v dušah bralcev, ki niso v veri temeljito poučeni in utrjeni, glede nje resničen dvom.

Kardinalska komisija zato naroča kot tretji temeljni popravek: „Naj Katekizem odkrito oznanja, da se je presveta Mati učlovečene božje Besede vedno veselila časti devištva, in naj jasno uči dejstvo Jezusovega deviškega spočetja, kar se je v najvišji meri spodobilo za skrivnost Učlovečenja; in naj tako ne daje prilike, da se proti izročilu Cerkve, utemeljen v Svetem pismu, pušča ob strani to dejstvo, hoteč ohraniti le njegov simboličen nauk.“

Da si bomo glede vsega tega na jasnem, naj bodo tu podane tozadevne glavne misli iz novega Katekizma in s tem v zvezi ugovor Cerkve in njen tradicionalni nauk.

Jezus spočet in rojen iz Device Marije

O Jezusu Kristusu piše Novi Katekizem obširno in na mnogih mestih, kakor se pač Katekizmu spodobi, saj je Jezus Kristus središče in žarišče vsega božjega razodetja, stare in nove zaveze. Ne piše pa o njem v razporedu apostolske vere, kakor smo bili do zdaj v katekizmiš navajeni, marveč po lastni razpredelbi, zanimivo, prijetno za branje, vendar zelo prosto. In prav zaradi te prostosti sloga, ki ni lasten dogmatični točnosti Katekizma, se izpostavlja nevarnosti, da pove mnoge

važne stvari, ki tvorijo srčiko naše vere, na nejasen, dvoumen, ali kar zmoten način.

Tako se mu zgodi že v prvih poglavjih, ko govori o Jezusovem spočetju in rojstvu. Govori najprej o mnogih slavnih osebnostih stare zaveze, otrocih obljube, ki so se rodili kot sad molitve in gorečih želja, celo iz nerodovitnih zakonov, kot n. pr. Izak, Jakob, Samson, Samuel in slednjič Janez Krstnik. Med vsemi temi otroci, obljubljenimi po Bogu, predstavlja Jezus najvišji vrh. On je bil sin obljube kot nobeden drugi, najgloblje hrepenjenje vsega človeštva. Rodil se je zgolj iz milosti, iz čiste obljube „Spočet od Svetega Duha“. Bil je dar božji ljudem. To nam dasta razumeti evangelista Matej in Luka, ko pravita, da Jezus ni bil spočet iz volje moža...

Vse to se bere in sliši zelo pravoverno, a za mnogimi lepimi besedami se skriva strup dvoma. Prvič že vzporeditev Jezusa kot otroka obljube med starozavezne velike može, ni na mestu. Ti so vsi prišli na svet po naravnem potu, to se pravi iz združitve moža in žene. Pri Jezusu vendar tega ne moremo in ne smemo misliti. Razpisujoč se o tem pa Novi Katekizem takole modruje: „V vseh teh svetopisemskih poročilih se z izredno jasnostjo izraža to, kar je treba reči o vsakem očetovstvu: da je končno vsako novo človeško bitje od Boga. Vsako rojstvo je božji dar, zato se v ljudski govorici reče o starših, da so „dobili“ otroka in ne, da so ga „rodili“. — Ako te besede obrnemo na Jezusa, je on prav tako lahko sad zakonske ljubezni med Jožefom in Marijo in je treba vzeti besede o spočetju po Svetem Duhu le v simboličnem pomenu, to se pravi: bil je spočet naravno, a od najbolj čistih zakoncev.

Da so avtorji Novega Katekizma premišljeno in namerno tako razložili Jezusovo spočetje sledi iz naslednjega: P. Schoonenberg, eden od glavnih duhovnih očetov Novega Katekizma, opravičuje v svoji knjigi Novi Katekizem in dogme (1968), da ta ne oznanja z vso jasnostjo dejstvo Jezusovega deviškega spočetja, z izgovorom, češ da ta verska resnica ni bila nikoli po nezmotljiveem cerkvenem učiteljstvu slovesno proglašena kot n. pr. resnico o Marijinem brezmadežnemu spočetju in njenemu vnebovzetju. Pozablja pri tem, da je ta nauk vključen že v Apostolsko vero in v vse nadaljnie veroizpovedi, ki jih Cerkev priznava, ter je tako potrjen po najstarejši tradiciji ter po najvišjem cerkvenem učiteljstvu od prvih časov naprej. Da bi se smelo besede apostolske in drugih veroizpovedi umevati in razlagati na „duhoven način“, kot on misli, je v popolnem nasprotju s katoliškim mišljenjem in verovanjem.

Te zmotne misli je p. Schoonenberg, v družbi n. Schillebeeckx-a in W. Bless-a zagovarjal tudi na prvem sestanku s teologi, imenovanimi

od svete stolice: pp. Dhranis, Visser in Lemeer. Sestanek se je vršil v dnevih od 8.—10. aprila 1967 v mestu Gazzada, pa ni rodil nobenega sadu. Na tem sestanku so imenovani holandski teologi, poslani tja po holandskih škofih zagovarjali mnenje, da se lahko stavi vprašanje, ali biološki proces Kristusovega spočetja res tudi spada v območje vere. Mnogo navadnih kristjanov in tudi več resnih teologov — tako so trdili — v naših časih dvomi o tem dejstvu in zato se jim zdi nedopustno obvezati vest vernikov z ozirom na ta biološki element...

Če bi seveda v katoliški Cerkvi obveljalo to pravilo, da o pravem smislu razodetih resnic odločajo verski dvomi gotovih skupin vernikov in razglabljanja gotovih „resnih“ teologov, ne pa najvišje cerkveno učiteljstvo, potem bi Cerkev nehala biti to, kar je in kar vedno mora ostati: steber in temelj resnice.

Vsa nevarnost in škoda takega pisanja Novega Katekizma obstoji prav v tej nejasnosti in dvoumnosti. Jezusovega deviškega spočetja ne taji naravnost, a ga tudi naravnost in nedvoumno ne zatrdi; s tem pa dopušča, da pade senca na to, kar je bistveni element te velike verske resnice. Iz teh nagibov se lahko razume, da je sveti oče papež Pavel VI. v pismu na kardinala Alfrinka kot prvi zgled, kjer Novi Katekizem ne sme dopustiti nobene dvoumnosti, navedel prav nauk o deviškem spočetju Kristusovem, kar je dogma katoliške vere.

Marijino vedno devištvo

Ko Novi Katekizem ne izpoveduje z vso potrebno jasnostjo in nedvoumnostjo Jezusovo deviško spočetje, ogroža s tem seveda tudi versko resnico o Marijinem vednem devištvu.

Ko piše o Mariji, materi Gospodovi, navaja ugovore, ki se navadno prednašajo proti tej verski skrivnosti. So to stari ugovori, ki se naslanjajo na evangelije, kjer je govor o Jezusovih bratih in sestrah. Novi Katekizem priznava, da se v hebrejskem in aramejskem jeziku imenujejo bratje in sestre celo daljni sorodniki. Iz tega sledi — piše —, da vsi ti bratje in sestre Jezusovi, ki jih omenja sv. Matej (13, 55), niso nujno otroci Jožefa in Marije. Jezus se sicer imenuje Marijin prvorojenec, evangeliji pa ne poročajo, da bi Marija imela za njim še druge otroke. Dejstvo, da umirajoči Jezus na križu izroča svojo mater Janezu, stori prav posebno neverjetno, da bi Marija imela še druge otroke...

Smo pri istem nevarnem umovanju, kot preje. Marijino vedno devištvo, ki je razodeta in stalno proglašana verska resnica, se naravnost ne taji, a tudi naravnost in jasno ne zatrdi. Katekizem pravi: Neverjetno je, da bi imela Marija po Jožefu še druge otroke. Torej

ni čisto gotovo, vsaj to ne, da bi bila ostala devica tudi po porodu. Vsak si po Katekizmu lahko misli svoje.

Mi pa vendar vemo, da je Marijino vedno devištvo potrjeno po stalnem izročilu svete Cerkve in ga cerkveno učiteljstvo predlaga vernikom v verovanje.

Marijino božje materinstvo je v polnem pomenu deviško materinstvo. Njeno devištvo je bilo popolno tako v duhu kakor na telesu.

Trojno skrivnost vsebuje ta verska resnica: 1. Marija je bila Devica pred Jezusovim porodom. Spočela ga je brez sodelovanja moža. Klico življenja, ki naj jo v spočetju po naravni poti da mož, je tu čudežno dala božja vsemogočnost. To delo sveto pismo pripisuje Svetemu Duhu. 2. Marija je ostala Devica tudi v Jezusovem rojstvu. Rodila je Jezusa čudežno, ne da bi pri tem izgubila svojo telesno nedotaknjenost. Stara naša božična pesem poje o tem: Kakor sonce skoz glaž gre in glaž se ne razbije, tako rojen je Jezus iz Marije. 3. Marija je ostala Devica tudi po porodu. Svoje devištvo je ohranila vse svoje življenje. Vse življenje ni spoznala moža, kakor se je bila v mladosti Bogu zaobljubila, in je s svojim deviškim ženinom svetim Jožefom živela deviško ter se po njegovi smrti tudi ni vnovič poročila. Jezus, njen prvorojenec, je tudi njen edinec. Njena čudežna skrivnost je prav v tem, da je Mati in vedno Devica, od začetka in na vekomaj.

Izraz „vedno Devica“ se nahaja že leta 374 v razširjeni veroizpovedi sv. Epifanija. Slovesno je proglasil isto resnico papež Pavel IV. leta 1555, ko v posebni okrožnici svari vernike pred onimi, ki tajijo presveto Trojico in Jezusovo božanstvo, ki krivo uče, da Jezus ni bil spočet v telesu Device Marije od Svetega Duha, ampak kot drugi ljudje iz Jožefovega semena in trdijo, da preblazena Devica Marija ni resnično božja Mati in da ni vedno vztrajala v svoji deviški nedotaknjenosti, pred porodom namreč, v porodu in večno po porodu. Sledeč svojemu predniku istega imena tudi sedanji papež, sveti oče Pavel VI. v svoji veroizpovedi božjega ljudstva izpoveduje: Verujemo, da je bila blažena Marija, ki je ostala vedno Devica, Mati učlovečene Besede.

To je prava katoliška vera o Marijinem vednem devištvu, od začetka in skozi vse čase. Kdor drugače veruje in uči, se po besedah Pavla IV. izpostavlja nevarnosti večnega pogubljenja.

Dopolnilo k Marijini skrivnosti

Ko Novi Katekizem govori o Mariji in njenem božjem materinstvu, postavlja tudi naslednje vprašanje: „Ali se je Marija točno za vedala, kdo je ta, ki ga je rodila? Verjetno ne — odgovarja — zakaj šele vstajenje je v polni meri razjasnilo, kdo je bil Jezus, da je bil namreč Sin božji.“

Tudi tu je pisanje Novega Katekizma gotovo preozko in pretrdo. Marija je bila ob Oznanjenju po angelu Gabrijelu poučena o sinu, ki ga bo spočela in rodila. Najmodernejša eksegeza odkriva v Lukovem poročilu dvojno podobnost z dogodki stare zaveze. Angel govori Mariji: „Sveti Duh bo prišel nad te“. V zgodbi stvarjenja pa je rečeno: „Duh božji je vel nad vodami“. Kakor je tedaj vsemogočni božji Duh iz nič ustvaril in urejal stvarstvo, tako bo tudi v Jezusovem spočetju nadomestil moža. Angel nadaljuje: „In moč najvišjega te bo obsenčila“. To pa spominja na šotor zaveze, ki ga je napolnilo božje veličastvo (2 Moz 40, 35). Tako je Marija postala šotor božji, skrinja zaveze, ki jo je napolnil sam Bog s svojo navzočnostjo. Zato angel pravilno zaključuje: „Zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji“ (Lk 1, 35).

Iz vsega tega sledi, da je neutemeljena in nesmiselna trditev, da Marija ni dejansko skoraj nič razumela tega božjega oznanila in da se je zavedla Jezusovega božanstva šele po njegovem vstajenju. Marija, ki je bila za božje materinstvo od vekomaj izbrana, je bila zato polna milosti in obdarjena z vsemi darovi Svetega Duha. Kdo bi dvomil o jasnosti njenega umevanja in o posebnem notranjem razsvetljenju v tistem največjem trenutku njene in vse človeške zgodovine?

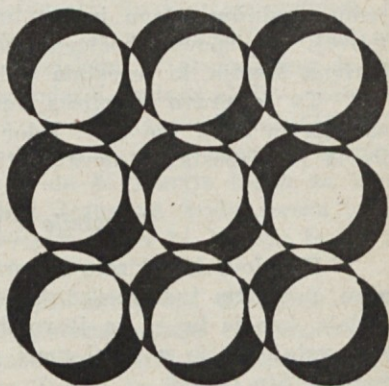
Zato bomo kot verni kristjani in ljubeči častilci presvete Device z veseljem pritrdili teološki komisiji, ki predlaga avtorjem Novega Katekizma tudi v tem vprašanju naslednji skromni popravek: Marija je imela začetno spoznanje skrivnosti učlovečenja. Njena vera pa je postajala vedno jasnejša in globlja. Vstajenje pa je v Njej z novo lučjo osvetlilo skrivnost Sina božjega.

Alojzij Košmerlj

Molitveni namen:

Splošni: da bi življenje in študij v semeniščih odgovarjala zahtevam sodobnega duhovniškega poslanstvo.

Misijski: za uspešen napredek dialoga z neverniki.

ZATON PAPEŠKE DRŽAVE

Pred sto leti

V eni izmed vatikanskih dvoran, v kateri se je zbral okoli papeža diplomatski zbor, je vladala velika tišina. V dvorano je vstopil polkovnik Carpegna, se približal papežu ter tako prekinil njegov govor diplomatom. Papež je zaprl oči in se umaknil v svoje privatno stanovanje. Čez nekaj minut se je vrnil v dvorano pred diplomate, da jim je naznanil: „Dal sem ukaz za predajo. Rima bi se ne dalo braniti brez velikega prelivanja krvi, tega pa nočem. Ne govorim vam o sebi, ne jokam zaradi sebe, ampak zaradi teh sinov, ki so prišli, da bi me branili kot svojega očeta.“ Bilo je ob desetih dopoldne, 20. septembra 1870. Nad kupolo sv. Petra je že plapolala bela zastava — znak predaje. Nekatere skupine papeške vojske so nadaljevale z obrambo. Ob 10.45 se je prikazala bela zastava tudi na angelskem gradu. S tem dejanjem je prenehala časna oblast papežev.

Zakaj je moral Rim pasti?

Štirinajst stoletij je večji del italijanskega polotoka služil obrambi papežev, ki so iz Rima

branili, večkrat z mečem v roki, Kristusovo Cerkev. Svet pa se je razvijal in v 19. stoletju so se pojavile nove ideje na političnem in gospodarskem polju v Evropi. V Italiji so se za začela po razkroju rimskega imperija zedinjevati razna kraljestva in druge politične enote. Iz Piemonta je izšla misel, da bi na vsem Apeninskem polotoku morala vstati ena sama država. Bila je to zgodovinska nujnost, ki so jo začeli proglašati moške kot Cavour in Mazzini. Nekateri so predlagali federacijo pod vodstvom papeža, drugi pa so hoteli popolnoma prekiniti s preteklostjo in začeti nekaj čisto novega.

Nova Italija, ki se je začela rojevati na jugu, ni mogla imeti za svojo prestolnico ne Turina ne pozneje Florence. Potrebno je bilo neko novo središčno mesto in Cavour je sprožil misel, naj bi to bil Rim. Ne samo, da bi moral postati, ampak je že bil dejansko glavno mesto Italije. Treba pa je bilo računati še z dvojno silo: papež in francoski cesar, ki je papeža ščitil. Francija se je zapletla v vojno, ki jo je tako zaposlila, da se ni mogla posvečati več resno papeževim interesom. Piemont je spoznal tedaj, da je prišel pričakovani trenutek.

Pij IX. se ni hotel odpovedati papeškimi državam, ker je sodil, da je samostojna svetna oblast edino zagotovilo, kako se učinkovito postaviti v bran proti rastočemu antiklerikalizmu in racionalizmu. V Rimu so bili prestrašeni nad tem, kar je svobodomiselno časopisje pisalo proti papežu in proti Cerkvi. In Cerkev ni bila pripravljena na obrambo v novem vzdušju svobode.

Zavzetje Rima

Viktor Emanuel je postavil na noge veliko močnejšo vojsko, kot pa jo je imel na razpolago papež za svojo obrambo. 60.000 vojakov je oblegalo rimsko obzidje, medtem ko je imel papež na razpolago približno 11.000 vojakov, med njimi kakšnih 6.000 tujcev iz vseh mogočih evropskih dežel. General Rafael Cadorna, praktičen katoličan, ki je poveljeval italijanski vojski, je bil prepričan, da se bodo spričo tolikšne premoči branilec Rima takoj podali.

19. septembra je Pij IX. pisal generalu Hermanu Kanzlerju, Nemcu, ki je poveljeval njegovim četam: „Sedajle, ko se bo zagrešilo veliko bogoskrunstvo in največja krivica in ko se čete katoliškega kralja (Viktoria Emanuela) brez vsakega izzivanja z naše strani, še več. brez videza kakšnega razloga pripravljajo, da začno oblegati glavno mesto katoliškega sveta, čutim na prvem mestu dolžnost, da se zahvalim vam in vsej

vojski za plemenito ponašanje, ki ste ga do sedaj pokazali in ljubezen do svete stolice ter voljo, da se popolnoma posvetite obrambi našega mesta. Kar pa zadeva trajanje te obrambe, imam dolžnost, da odredim, da mora ta obramba obstajati edinole v protestu, ki naj jasno izpove, da smo žrtev nasilja in v ničemer drugem. Zato začnite mirovne razgovore po prvih topovskih streljih. V trenutku, ko vsa Evropa objokuje tako številne žrtve kot posledico vojne med velikimi narodi, naj se ne reče, da je Kristusov namestnik, čeprav krivično osamljen, privolil v kakšno prelivanje krvi. Naša stvar je Bog in v njegove roke položimo svojo obrambo.“

Bilo je 68 mrtvih in 601 ranjenih. Skozi odprtino, ki so jo topovi naredili v obzidju blizu Porta Pía, so 20. septembra 1870 vdrli v sveto mesto prvi italijanski bersaljerji. S tem se je končala za italijanski polotok in Cerkev zgodovinska doba, ki je bila hkrati tudi začetek bolečega razdobja nerazumevanja med Vatikanom in novo italijansko državo. Šele lateranska pogodba, ki sta jo sklenila Pij XI. in Mussolini, je končala to napetost. Ob stoletnici konca papeške države je Pavel VI. hvalil načrte božje Previdnosti, ki je dopustila konec svetne papeške države, ki je pomenil za Cerkev veliko porast njene moralne avtoritete v svetu, do kakršne bi v prejšnjem stanju verjetno nikdar ne mogla priti.

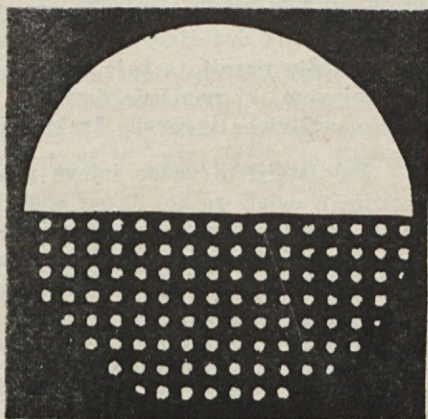
NEKAJ NEVERJETNEGA

S proteini, ki se mečejo proč v Evropi, bi se lahko prehranjevalo 20 milijonov otrok „tretjega sveta“.

Pred kratkim je v Hagu zasedal 2. svetovni kongres za prehrano, ki ga je organizirala FAO, v kateri je včlanjenih 119 držav. Če bi se spravili v življenje načrti in predlogi, ki so bili stavljeni na kongresu, bi to pomenilo pomoč 20 milijonom otrok, ki trenutno trpijo lakoto.

Iz poročil na kongresu je razvidno, da je zaloga prehrane na svetu porasla za 3%, medtem ko

se je prebivalstvo pomnožilo za 2%. Seveda ta porast ni enakomerna. Tako bi bilo npr. treba izvzeti latinsko Ameriko, kjer je porast prebivalstva 3%, medtem ko se je zaloga hrane povečala le za 2% (torej ravno obratno). Iz tega se vidi, kako nesorazmerno je porazdeljena zaloga živil na svetu. Po drugi strani je bilo ugotovljeno, da v zahodnih deželah preostajajo velike količine proteinov (najvažnejših hranilnih snovi), medtem pa ljudje v „tretjem svetu“ nimajo zadosti hrane. Ugotovljeno je bilo, da imajo države Evropskega trga v skladiščih kakšnih 350.000 ton mleka v prahu za prehrano kur. Če k temu prištejemo še prehranske proizvode, ki se sproti uničujejo z namenom, da bi njihove cene na trgu ne padle, sledi iz tega, da bi s temi proteini mogli rešiti lakote kakšnih 20 milijonov šolo obiskujočih otrok „tretjega sveta“.

ZA OZDRAVLJANJE JAVNE DOSTOJNOSTI

Katoliški belgijski škofje, nadškof Emilianos, belgijska pravoslavna duhovščina, pastor Hoyois, predsednik sinodalnega sveta belgijske reformirane Cerkve v Evropi, so izdali skupno javno izjavo pod naslovom: „Za ozdravljenje javne dostojnosti na spolnem področju“.

Ugotavljajo, da sedanji svet čudovito napreduje v znanosti in tehniki. Ta napredek bi bil še bolj vreden priznanja in odobravanja, če bi bile vse dobrine pravilno razdeljene med bogate in revne in ko bi nekatere iznajdbe ne ogrožale človeškega življenja. Atomska bomba ogroža mir na svetu in življenje vseh človeških rodov.

Človeštvo v enem oziru res zelo napreduje, v drugem pa tudi ne- navadno nazaduje. Pravi, resnični napredek ne sme nikdar rušiti človekovega dostojanstva in njegove veličine. Danes pa je v veliki nevarnosti javna dostojnost zaradi razbrzdanega spolnega življenja; belgijski škofje pravijo s tujo besedo: zaradi vdora seksualne erotike. S tem pojavom, ki ponižuje človeško dostojanstvo, je združena različna in zelo razširjena trgovska špekulacija, ki jo nekateri hočejo uzakoniti.

Izdajatelji te važne izjave mislijo, da je treba spremeniti javno mnenje in delati za to, da se bodo ljudje zavedali, da je нравno ozračje, v katerem živimo, zastrupljeno. Prav danes nastopajo odgovorni ljudje proti kvarjenju in zastrupljanju zraka in vode. Povsod ustanavljajo odbore, da bi zavarovali in ohranili človekovo telesno življenje, dokler še ni prepozno. Še važnejše je, da ohranimo zdravo duhovno, нравno ozračje, v katerem živimo. Do skrajnosti sproščena нравna propalost vdira danes v gledališča, v filme, v književnost, v pesmi, v propagando in graviranje. Tisti, ki jo širijo, se izgovarjajo, da hočejo s

tem človeka osvoboditi starih predpisov dostojnosti in pretirane strogosti prejšnjih časov.

Ta nedostojnost je sužnja mode, ki večkrat prestopa meje vsake spodobnosti. Prihaja tudi v naše domove, kjer okužuje člane družin in jim zastruplja čisto vest. Nezdrava spolna razbrzdanost napada mirno, pošteno življenje naših sodobnikov in temelje srečnega življenja prihodnjih človeških rodov. Nenravne zablode, ki imajo državljansko pravico v sosednjih deželah, nas ogrožajo, kakor morska bolezen naša telesa ali naplavine morjâ morske obale.

Teptanje človeške ljubezni

Nekateri mislijo, da bo zlo postalo neškodljivo, če se ga polagoma privadimo. Toda iz vsakdanjega življenja vemo, da strup telesu škoduje tudi tedaj, kadar ga uživamo v majhni množini. Nenravno življenje ne uniči samo človekovega notranjega miru in poštenja, ampak ga oddaljuje tudi od socialne odgovornosti in ga vklepa v verige sebičnosti in strasti, oskrunja na vse načine sveto življenjsko silo in neprecenljivo vrednost človeške ljubezni. Spolna razbrzdanost je zato toliko zlo, ker teptá pravo človeško ljubezen, ker pod krinko ljubezni širi strast, ki odklanja in potvarja pravo ljubezen, istočasno pa sramoti urejeno zakonsko življenje, ki je tako važno za ohranitev človeškega rodú.

Nič več ne znamo ločiti sebičnosti od prave svobode in popolnega pomanjkanja oblasti nad samim seboj od spoštovanja, ki smo ga dolžni drugim ljudem. Pod raznimi zapeljivimi krinkami hočejo brezvestni ljudje vtihotapiti na račun človeške slabosti v današnje življenje pogubno in umazano kupčijo. Izbruh in širjenje spolne razbrzdanosti je velika javna nevarnost.

Zato je dolžnost vsakega posameznika in vseh različnih stanov, da se tega zavedajo. Ne smejo se bati dvigniti svojega glasú in odločno, posamezno in skupno, delati za to, da bi javno mnenje ozdravili tako, da bi moglo očistiti ozračje in zatreti to predrzno, grdo trgovino.

Skrivnost zakonske ljubezni

Predvsem je potrebno, da se resno prizadevamo, da bodo ljudje prav pojmovali pristno človeško ljubezen. Različna gibanja in organizacije se že nekaj let trudijo za blagor družin. Vendar bo treba prehoditi še dolgo pot.

Človek mora v sebi združevati vljudnost in milino. To združenje more izvršiti samo prava ljubezen. Od nje je odvisna tudi pravilna

spolna združitev, ki je zunanji izraz te ljubezni. Kadar ljubezen ni zapoved, ukaz popolne in brezpogojne dolžnosti, kadar ni popolno darovanje osebe, da ga čuti tudi telo, tedaj je ljubezen oropana svojega pravega namena.

Prava ljubezen zahteva samopremagovanja

Prava ljubezen med zakoncema se mora posvečati življenju in svetu. Zato vedno zahteva samopremagovanja. Zakonska ljubezen vključuje razgovor (dialog) in izmenjavo misli zlasti med različnima poročenima osebama; zahteva od njiju tudi edinosti duhá in srcá, istega gledanja na važna življenjska vprašanja, iste skupne ljubezni, ki se žrtvuje in skrbi za življenje novega človeškega bitja. Kadar danes govoré ali pišejo o ljubezni, močno naglašajo le zunanjo, telesno združitev, molčé pa o vseh drugih velikih vrednotah prave, resnične ljubezni. Takšno govorjenje in pisanje je zloraba in potvorba besede ljubezen.

Končno se belgijski škofje in zastopniki nekatoliških krščanskih cerkva obračajo na vse ljudi. Zadeva, ki jo branijo, je skupna. Zanimati se mora zanjo vsak človek današnje krščanske družbe.

Kristjani imajo v Kristusu trdno podlago za širjenje človeškega dostojanstva. V njem je dosegel človek veličino brez primere. Bog sam je v Jezusu Kristusu postal človek in si privzel človeško naravo. V Kristusu smo vsi bratje, ki ga moramo v svetosti posnemati.

Boj proti zlu

Evangelij ni samó blagovest, ampak zahteva od kristjanov, da se žrtvujejo za blagor družbe. Že začetek evangelija govori o boju proti zlu. Gospod je zato izgnal prodajalce iz templja, da je iz njega spet naredil hišo molitve. Danes se pa ne skrunijo samo templji iz kamna, ampak človeška telesa, ki so tempelj Svetega Duha, kakor pravi sveto pismo.

Prihodnost človeške družbe bo večinoma odvisna od prave ljubezni staršev do otrok in od vzgojiteljev in njihovega načina vzgoje, s katero bodo mladino vodili k pravi ljubezni. Le če bodo imeli mladi ljudje to ljubezen, se bodo znali ustaviti družbi, ki dovoljuje, da se oskrunja prava ljubezen.

Vsi ljudje blage volje morajo skupno iti na delo. Za nevarnost ki nam preti, mora zvedeti javna oblast, zvedeti tudi vsi stanovi in vse organizacije. Le če bo tudi javno mnenje podpiralo oblast, bo mogla ozdraviti družbo in jo rešiti npravnega propada.

AFRIKA NAJBOLJ ZAMOTANA CELINA

V preteklem letu je 17 afriških držav slavilo desetletnico svoje neodvisnosti. Leta 1960 je bila komaj peščica dežel samostojnih, danes pa jih je že 45.

Ce Afriko gledamo od daleč in jo motrimo po njeni zunanosti, se nam zdi, da je ta celina najbolj enotna in istovrstna, dejansko pa je strahovito zapletena in komplicirana v mnogih ozirih. Afrika ima trideset milijonov km² in je pravi mozaik, ki ga sestavlja več kot sedemsto različnih plemen in rodov. V Afriki živi 330 milijonov ljudi, ki govorijo najrazličnejše jezike in narečja. Tudi v verskem oziru položaj ni manj zapleten. Med 330 milijoni Afrikancev je 159 milijonov animistov, 87 milijonov muslimanov, posebno na severu; 33 milijonov je katoličanov, 26 milijonov protestantov in 16 milijonov pravoslavni. Vseh kristjanov je skupaj torej 23% celotnega prebivalstva.

Katoliška Cerkev ima absolutno večino vernikov v demokratski republiki Kongo z 28 milijoni katoličanov. Največ prebivalcev ima Nigerija, ki šteje nad 60 milijonov ljudi.

Več kot tretjino afriških škofij vodijo domači škofje, njih število presega 120 škofov. Na afriški celini deluje 15.800 duhovnikov, med njimi je 3.600 domačinov. Poleg tega jim pomaga kakih 4.000 redovnih bratov in 30.000 redovnih sester. Število domačih duhovnikov se letno pomnoži za približno 200 oseb. Višjih bogoslovcev je trenutno 2.608, nižjih semeniščnikov pa 24.000.

M. L.

KRISTUS: v NAŠA POT

Ste že kdaj hodili po velikem gozdu brez poti? Ste že bili kdaj v gorah in izgubili pot? Ste že bili kdaj v debelem snegu brez vsake sledi? Morda ste ob taki priložnosti imeli samo eno željo: O, da bi vsaj spet našel pot, cesto, stezo, izhojeno gaz in takó mogel priti naprej! Brez poti človek tava sem in tja, ne pride do cilja, se lahko vedno bolj izgublja in končno opeša in izgubi vsako upanje. Pot je potrebna, da pridemo naprej, da pridemo do cilja.

Kristus sam pravi: Jaz sem pot. Ne samo: jaz poznam pot in vam jo pokažem, ampak: jaz s e m pot.

Kristus je najprej pot od Boga do sveta in do človeka in potem spet pot nazaj od ljudi do Boga. Sv. Janez pravi v začetku svojega evangelija: "Iz njegove (t. j. Kristusove) polnosti smo vsi prejeli, milost na milost. Zakaj postava je bila dana po Mojzesu, resnica je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl. Edinorojeni sin, ki je v naročju Očetovem, on je povedal" (Jan 1, 16-18). To je bilo mogoče le, ker je Kristus sam Bog, pa je postal človek in med nami prebival: „In beseda je Meso postala in se med nami naselila. In videli smo njeno slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta, polna milosti in resnice" (Jan 1, 14). V Kristusu je prišel nekoč Bog k nam in še vedno znova prihaja v božji besedi, v sv. daritvi in v zakramentih. Kristus je pot, po kateri prihaja

Bog k nam v sv. Cerkvi in v svojih duhovnikih, ki njegovo nalogo in njegovo poslanstvo nadaljujejo med nami.

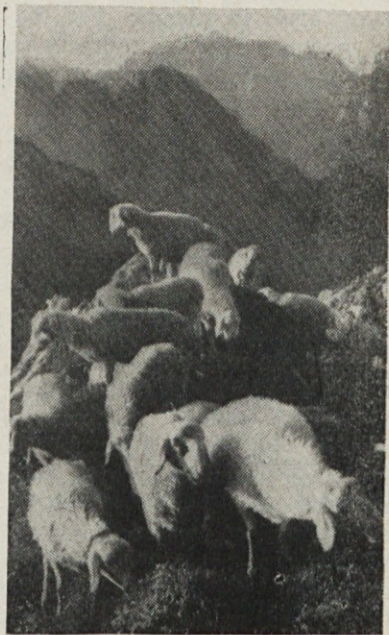
Toda Kristus ni samo pot, po kateri prihaja Bog k nam, ampak tudi pot, po kateri hodimo mi k Bogu. „Nihče ne pride k Očetu kakor po meni“, pravi Gospod (Jan 16, 6). Kristus nam je razodel Očeta in pokazal pot, po kateri pridemo do njega. Ta pot je vera, v kateri spoznamo pravega Boga. Toda nič nam ne bi bilo koristilo, če bi nam bil Kristus samo povedal, kako v veri pridemo k Očetu. Iz lastnih moči noben človek ne more priti do nadnaravne vere, ki ga pripelje do Boga in poveže z njim. Samo v Kristusu je možna ta vera. Ker nam je Kristus prinesel božje življenje, ker smo po njem in v njem postali božji otroci, smo zmožni nadnaravne vere, ki nas pripelje v božji svet in nekdam v večno življenje. Pri zadnji večerji je Kristus dejal: „Brez mene ne morete nič storiti“ (Jan 15, 5). On je naša pot, a hkrati tudi naša moč, da moremo hoditi po tej poti.

Na poseben način bo Kristus naša pot ob naši zadnji uri, ko bomo nastopili svojo zadnjo pot v večnost. Bog nam daj milost, da bi mogli v tej odločilni uri prejeti zadnjo popotnico, Kristusovo telo v sv. obhajilu, in da bi v moči te popotnice srečno prišli do svojega zadnjega cilja.

Preden pa bomo sami ob zadnji uri nastopili to pot v večnost mo-

ramo v življenju iskati stika z Bogom v molitvi in v dobrih delih. Če bi Kristus ne bil tudi tu naša pot, bi naše molitve in naša dobra dela nikdar ne prišla do Boga. Zato sv. Cerkev pri sv. maši zaključuje vsako molitev z besedami: po Kristusu, Gospodu našem. Samo po njem smemo upati, da Bog sliši in usliši naše molitve, samo po njem, v njem in z njim moremo dati Bogu vso čast in slavo, kakor moli duhovnik ob koncu opravila pri sv. maši.

Končno je Kristus tudi naša pot skozi življenje. Njegove besede in zapovedi nam kažejo pravo pot. Vsak kristjan ve, kako težka je večkrat ta pot, koliko ovir in ne-

varnosti je treba premagati. Marsikomu gre v življenju tako kakor preroku Eliji, ki se je ves utrujen vlegel pod grm in dejal: „Dovolj mi je. Zdaj, Gospod, vzemi moje življenje. Kajti nisem boljši kakor moji očetje“ (3 Kr 19, 4). Bog pa je poslal angela, ki je preroku prinesel jedi in pijače in mu rekel: „Vzemi in jej! Sicer je pot zate predolga“ (3 Kr 19, 7). Elija je jedel in pil in hodil v moči te jedi in pijače 40 dni in 40 noči, dokler ni prišel do božje gore Horeba. Naša življenjska pot je daljša kakor 40 dni in 40 noči, lahko traja dvakrat 40 let in še več, in priti moramo do božje gore, do večnega življenja. Nihče ne bi vzdržal na tej poti, če bi mu Kristus ne dajal moči, če bi ne bil njegov kruh in njegova jed. Kakor so mogli Izraelci vzdržati na poti skozi puščave, ker jim je Bog dajal mane, posebnega kruha iz nebes, tako bomo tudi mi le tedaj vzdržali na poti skozi puščavo tega sveta in prišli v obljubljeni deželo, v nebesa, če bomo jedli kruh iz nebes, če bo Kristus naša popotnica. Tiste, ki so najbolj utrujeni in obloženi na življenjski poti, Gospod sam vabi: „Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, jaz vas bom poživil“ (Mt 11, 28).

Ob naših cestah, posebno ob križiščih, najdemo kažipote, ki nam kažejo smer in pravijo, kako daleč je še do cilja. Kristus ni samo tak kažipot, ampak tudi naš spremljevalec na poti. Spremlja nas vse življenje, ne kot priganjač, ki hodi za nami in nas goni

naprej, ampak kot prijatelj, ki gre pred nami in nas vabi, da hodimo za njim. Naše krščansko življenje ni nič drugega kakor hoja za Kristusom. Kdor hoče biti Kristusov učenec, naj vsak dan znova vzame svoj križ nase in hodi za njim, beremo v evangeliju (Mt 16, 24-26).

Ne samo, da je Kristus naša pot do Očeta in skozi ta svet v večno življenje, ampak je tudi naša pot do bližnjega. V priliki o dobrem pastirju pravi Gospod: Jaz sem vrata in kdor ne stopi skozi mene, je tat in ropar (prim. Jan 10, 7-9). Vrata so konec poti in nas povedejo neposredno k cilju. Če danes ljudje tako težko najdejo pot drug do drugega, če se večkrat tako slabo razumejo, že zakonci med seboj, bratje in sestre, otroci in starši, če je tako malo iskrenosti, dobrohotnosti, ljubezni do bližnjega, če so si ljudje med seboj res večkrat kot roparji in tatovi, ali ne prihaja to razmerje od tod, ker zanje ni Kristus pot do bližnjega? Kdor Kristusa, njegove nauk, njegove zapovedi in njegove milosti zavrže in izloči iz sožitja med ljudmi, bodisi v zasebnem, bodisi v javnem življenju, ta ne bo našel pravega stika in odnosa do bližnjega. V Kristusu Jezusu pa — tako pravi sv. Pavel — ni več ne Juda ne Grka, ampak so vsi eno (Gal 3, 28).

Za vsakega kristjana, ki je v zakramentu sv. krsta postal otrok božji, je Kristus postal pot. A koliko jih, žal, pozneje to pot za-

ASTRONAVTI

pusti in izgubi, nekateri čisto zavestno, drugi skoraj neopazno, tretji iz lahkomišelnosti, četrte zapelje kakšen zvodnik in spet drugi obupajo nad to potjo, da bi jih res pripeljala do cilja. Sv. Cerkv nam vedno znova ponavlja, da je Kristus naša edina pot. Toda danes je dosti drugih učiteljev, ki glasneje in vsiljiveje oznanjajo druge poti in skušajo ljudi preslepiti, da bi zapustili pravo pot — Kristusa in hodili po njihovih poteh. Včasih jih naravnost silijo, da zapuste pot življenja in gredo po poti pogube. V današnjem svetu ima človek večkrat vtis, da ima Kristusova beseda o prostorni poti, ki drži v pogubo (Mt 7, 13), svojo posebno veljavo.

Nam je Bog dal milost, da smo še ostali na pravi poti in se še držimo Kristusa. Kako neizmerno velika je ta milost, bomo spoznali šele ob svoji smrti uri, ko se bodo vse druge poti izkazale kot napačne. Morda smo se tudi sami že tu in tam oddaljili od prave poti, a v kesanju, v zakramentu sv. pokore spet našli pot nazaj k Očetu, kot izgubljeni sin, ki ga je vabljalnost sveta omamila, da je odšel v tujino, a končno vendar še našel pot nazaj k očetu. Daj Bog, da bi tudi v pokoncilski dobi veliko izgubljenih našlo spet pot domov in da bi mi vsi vedno bolj jasno spoznavali, vedno trdneje verovali in se vedno zvesteje držali resnice, da je Kristus naša edina pot.

Dr. Alojzij Šuštar, Švica

Astronavti vesoljske ladje „Apolo XIII“ so pripovedovali časnikarjem o vseh dogodkih, ki so jih doživeli na svojem znanem poletu v vesolje. Bili so to: Lovell, Haise in Swigert.

„Nisem praznoveren“, je izjavil Lovell; „v začetku sem celo mislil, da je bila za nas sreča, da je naša vesoljska ladja imela številko 13. Sicer pa mislim, da naša stvar ni šla takó slabó, če upoštevamo nezgode, ki smo jih imeli“.

„Če me vprašate, če sem molil, odgovarjam, da sem, in celo to mislim, da so moje molitve z vsemi drugimi molitvami vsega sveta, pomagale, da smo se vrnili zdravi in se rešili.“

Ko so prišli na letalonosilko „Ivo Jima“, je kaplan na tej ladji molil tole molitev: „O Gospod, sprejmi srečno vrnitev astronautov Lovella, Haiseja in Swigerta na zemljo. Po tvoji milosti, zaradi svoje in mnogih drugih sposobnosti so preživeli vse nevarnosti, ki so nastale med izvrševanjem njihovega poslanstva in so se vrnili k nam zdravi in rešeni.“

Darujemo ti svojo zahvalo za to srečno novo pridobitev. Amen.“

Versko prepričanje teh pionirjev v ve-olju naj nas podpira, da bomo ob mrzlem materializmu tehnike vedno bolj širili meje svojega duhovnega bogastva.

NAUK
SV. TEREZIJE
IN
SV. KATARINE

Terezija in Katarina, obe veliki svetnici, sta cerkveni učiteljici. Vendar se razlikujeta od svetega Janeza od Križa in svetega Tomaža, ki sta oba cerkvena učitelja. Njun nauk je točno razdeljen in dosledno, smiselno urejen. Ti dve svetnici bi se pa nič kaj dobro ne počutili, če bi morali svoj nauk razdeliti in urediti. Saj bi se na ta način morali odreči sebi, drugim in življenju.

Dominikanci in bosonogi karmeličani so v Rimu v Predavalnici papeža Pija XII. priredili posebno predavanje o obeh teh dveh cerkvenih učiteljicah. Predaval je kardinal Garrone, načelnik Kongregacije za katoliško vzgojo. V svojem predavanju je opozoril na to izredno posebnost teh dveh svetnic. Omenil je tudi, da se vse to, o čemer govorita svetnici, tiče njih samih. Vedno opisujeta in pripovedujeta svoje lastne izkušnje.

Sveta Terezija obširno pripoveduje o svojem življenju. Njeno delo „Notranji grad“ je globok opis njenega življenja. Kratko povedano, vedno sta „v dialogu“, kakor pravi naslov nekega spisa svete Katarine. V dialogu (razgovoru) sta tudi z drugimi. V duhoviti zbirki njunih pisem je zbran njun najboljši, najzanimivejši in najznačilnejši nauk.

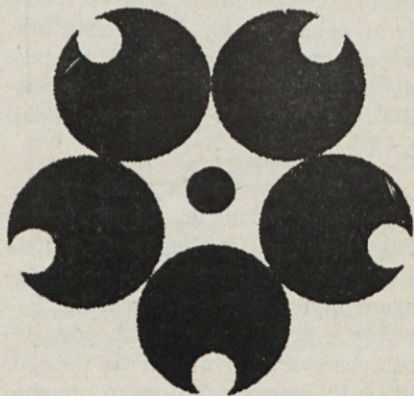
Ti dve svetnici Cerkve, o kateri pričujeta in jo z vsem ognjem ljubita, nimata predvsem za ure-

jeno zbirko misli, ampak za živo družino znanih obrazov in ljubljenskih oseb, ki jih združuje medsebojna ljubezen. Ta ljubezen jih spodbuja, da izmenjavajo misli in besede, iščejo medsebojne zveze, se spoznavajo, včasih tudi trčijo skupaj, končno pa le pridejo do sporazuma. Vsak se veseli z drugimi, če so veseli, trpi s tistimi, ki trpé. Kadar je življenje vseh v nevarnosti, nihče ne drži prekrizanih rok. Vsak stoji na straži in sodeluje pri reševanju. Tudi papeža ne smatrata ti dve cerkveni učiteljici za oddaljeno, nenavadno osebo, ampak ga imata za človeka, ki ima važno mesto v človeški družbi. Zato ga je treba ljubiti, ga podpirati, ubogati, pa mu tudi povedati, da ne dela prav, kadar v nepremišljeni in popustljivi ljubezni ne spolni tega, kar ljudje pričakujejo od njega.

Ta duh je prešinjal živahno življenje svete Terezije in svete Katarine. Prav zato sta mogli tako uspešno pričati o verskih resnicah. Nihče ni tako lepo govoril o presveti Trojici in božji veličini ko sveta Katarina. Noben kristjan ni tako prepričljivo in uspešno branil verske resnice, da Kristus ni samo Bog, ampak tudi človek. Pri srčna zveza z Bogom je dajala njunemu nauku vedno večjo jasnost in globino. Cerkev z veseljem pozdravlja, da se njuno pričevanje o veri vedno bolj odkriva, zaveda pa se tudi, da se je že izgubilo mnogo tega, kar bi moglo slu-

žiti za natančno duhovno zgradbo tistega toplega in človeškega ozračja, ki ga najdemo v božji hiši. Žena, samo žena je zmožna ugotoviti, kaj je pristno bogastvo pravega dóma.

Kardinal Garrone trdi, da sta obe svetnici zapustili v cerkvenih arhivih in svojih deželah nekaj neprecenljivih mojstrskih del, književnih in duhovnih zakladov. Izredni poklic teh dveh žen ju je postavil na odlično mesto v Cerkvi tedanjega časa. Spremenil ju je v vzorce, ki sta med seboj v neverjetnem soglasju in izredno značilna v tedanjem zgodovinskem položaju, ki je zahtevalo od vseh vestno sodelovanje. To sodelovanje pa ne more biti uspešno, če osebe, ki sodelujejo, niso pokorne in zveste. Koliko današnjih kristjanov bi moglo najti v bratski skupnosti mišljenja in delovanja Katarine in Terezije odgovor na skrivnost, kako združevati navdušeno, uspešno delavnost s pravo odvisnostjo. Ta

skrivnost je v ljubezni, ki je vsak dan močnejša, bolj vztrajna in bolj nesebična. Najti jo moremo v Cerkvi, v njeni resnici, v pokorščini in popolni zvestobi do nje in notranjim navdihom milosti in blagi podredbi tistim, ki po božji volji prenašajo težo oblasti.

Po mnenju svete Katarine Sijenske je Cerkev ustanovljena za vse ljudi, tudi za tiste, ki živijo v mestih, delajo slabo in se med seboj vojskujejo. Kristjani, ki to delajo, s svojimi prepiri oskrunjujejo mir, ki ga je Kristus prinesel na svet. Srce svete Katarine je zaradi te človeške žalostne veliko trpelo. Z ljubeznijo do Cerkve je Katarina združevala veliko ljubezen do papeža. Ljubezen, ki je v njeni notranjosti, jo je vodila na njenih potovanjih. Šla je najprej v Rim. Potem je potovala v Avinijon. Niso je mogle zadržati ne gore ne daljave. Tam je delala za to da se je papež vrnil v Rim, kjer je srcé Cerkve in njegovo pravo mesto. Brez oddiha je z vsemi silami delala za to, da bi tiste sile, ki so vemale v Evropi bratske spopade, pridobila, da bi osvobodile in zavarovale v Palestini božji grob.

Po smrti svete Katarine je preteklo več ko 200 let. Nismo več v Sijeni, ampak v Castilli. Različna sta čas in kraj. V Castilli na španskem živi mladenka Terezija. Poročila o črnih, o rodovih oddaljenih Amerik, krivoverci za tistega, ki čuti pravo misijonsko vnetje,

budi njeno domišljijo in njeno srce.

Terezija zapusti svet, da bi živela samó za Kristusa. Z redovniškim življenjem združuje mlada Terezija svojo voljo, da bi uspešno sodelovala s Cerkvijo pri pokristjanjenju sveta. Da bi podpirala Gospoda, je zbirala skupine duš, ki bi „z molkom in žrtvijo“ pomagale Cerkvi spreobračati krivoverce, pospeševale Kristusovo zmago nad neverniki in oznanjevanje evangelija med temi novimi rodovi.

Terezija velikodušno posluša božji klic. Takoj se mu odzove. Vestno spolnjuje božjo voljo. Pred svojimi najbolj drznimi načrti nikoli ne omahuje, ampak jih odločno izvaja. Četudi je izredno zaposlena in preobložena z delom, najde čas za pisanje člankov in razprav, ki so danes velik duhovni zaklad svete Cerkve. Vera Kristusove Cerkve močno vpliva na njeno mišljenje in vse njeno življenje. Njene resnice odkriva in razlaga v novi luči. Pri tem delu so jo posebno podpirale njena prisrčna, globoka zveza s presveto Trojico in s Kristusom in njene izredno bogate skušnje, ki jih je Bog pošiljal njeni duši.

Sveto Terezijo in sveto Katarino združuje v nebesih „luč slave“, na zemlji pa odlika, katero jima je priznala Cerkev. Ta odlika je, da sta pravi voditeljici in učiteljici naše vere.

Kardinal Garrone — G. M.

CERKEV NA KUBI

Katoliška Cerkev na Kubi ima sedaj samo 228 duhovnikov, dočim jih je bilo leta 1960 723. Ti preostali duhovniki dušnopastirsko oskrbujejo približno 6 milijonov katoličanov, tako da pride na vsakega duhovnika 28.000 vernikov. Če upoštevamo še dejstvo, da zadnjih deset let ni bilo nobenega novomašnika, in da so sedanji dušni pastirji po večini že v letih, potem si lahko predstavljamo, kako težke čase preživlja kubanska Cerkev.

Še bolj je padlo število redovnic. Leta 1960 jih je bilo še 2225, danes pa ne dosegaajo števila 200.

Poleg tega pa so še druge neugodne okolnosti, ki ovirajo uspešno dušnopastirsko delo, med njimi je zlasti pomanjkanje stika z vesoljno Cerkvijo in brezverska vzgoja, ki jo prejema mladina v državnih šolah. Pred kratkim je neki kubanski župnik izjavil italijanskemu časnikarju, da ljudstvo vsako liturgično ali pastoralno spremembo, ki jo hočejo vpeljati, smatra, da tako ukazuje vlada. Treba je bilo mnogo časa, da so ljudstvo prepričali, da so sprejeleli kasteljski jezik pri liturgičnih pravilih ne po odredbi vlade,

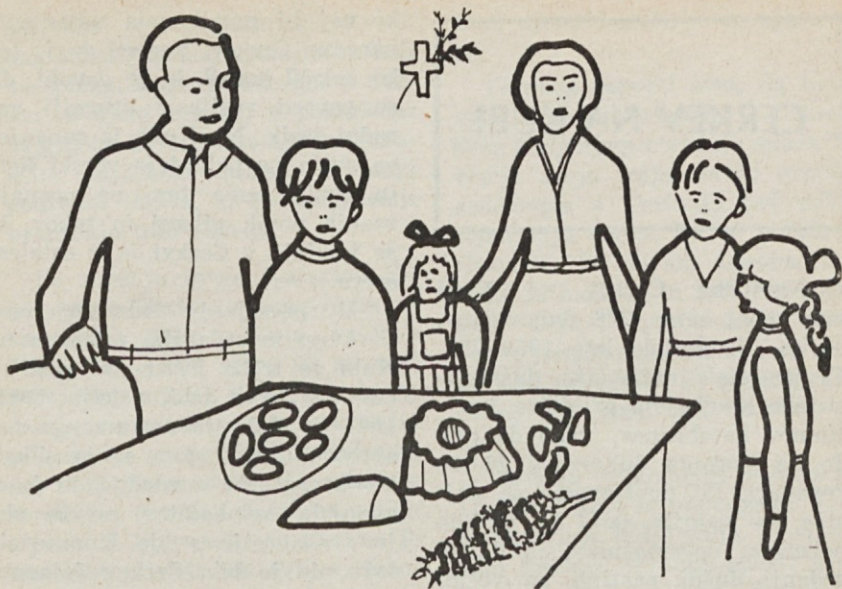
ki naj bi nameravala ustanoviti narodno Cerkev, temveč da je tako določil koncil, ki je dovolil, da se povsod vpelje v liturgiji narodni jezik. Na Kubo iz zunanjege sveta ne prihajajo verski listi in revije, zato tam ne poznajo raznih novih gibanj in tokov, ki se javljajo v Cerkvi in v ostalem svetu.

V presojanju odnosov med Cerkvijo in sedanjim režimom na Kubi je treba ločiti dve različni dobi. V prvi dobi v letih 1961-1964 je bilo javno mnenje nasprotno Cerkvi, ker so jo slikali kot sovražnico revolucije, ki je oznanjala osvoboditev revnih slojev; nasprotje se je stopnjevalo tako, da je bila Cerkev dejansko preganjana. Po letu 1964 pa je prišlo do tihega sporazuma med Cerkvijo in vlado, tako da se ne more več govoriti o preganjanju Cerkve na Kubi. Ljudstvo začinja gledati na Cerkev s simpatijo kot pred Castrovim režimom, ko vidi, da Cerkev se ne upira družabnim reformam, ampak da jih celo podpira.

V drugem obdobju se je zvišal odstotek vernikov, ki prihajajo v Cerkev od 2% na 8%. Seveda prihajajo k službi božji v glavnem le verniki iz nižjih slojev, manj pa oni, ki so se po zaslugi režima pririnjili do višjih položajev v stranki ali v državni upravi.

Naiboli označimo položai Cerkve na Kubi, če rečemo, da je osamljena in izolirana Cerkev.

M. L.

V DRUŽINI

VELIKA NOČ

Poznamo dve vrsti veselja. Veselje, ki nam pade v dar, in veselje kot povračilo in nagrada.

Poznamo otroke, ki dobijo od staršev v dar vse, kar jim poželje srce in kar si njih domišljija more izmisliti, od sladkarij, preko igrač, do domačih živali in obleke. K temu dodajmo še slikanice, vse vrste zabav od televizije, kina in gramofonskega igralnika do vrtiljaka, jezdenja na poniju in domačih prireditev. Denar, cena in žrtve staršev ne igrajo nobene vloge. Samo, da bo njihov „zlati“ otrok zadovoljen.

Ti otroci niso zadovoljni. Zabave in užitkov si niso prislužili. Zato te stvari niso njihove, pač pa samo njihovih darovalcev. Otrok se čuti odvisen od odraslih, otrok ve, da si tega ni zaslužil, da živi na račun drugih.

Otrok ne bo znal tega izraziti, ker mu manjka primerna beseda in ustrezen izraz. Čuti pa to globoko v duši in doživlja praznino nezasluženega veselja in blagostanja.

Takšen otrok ni doživel veselja ob notranjem naporu in povračila za dobro voljo. Čuti se nekoristnega in je naveličan vsega dobrega, ker mu starši niso dali priložnosti, da bi si mogel predmet svojega veselja sam zaslužiti. Sami darovi ne prinesejo izkustva njegovih zmožnosti in lastne koristnosti.

Poznamo pa zakonce, očete in matere, ki jih je medsebojno prenašanje trpljenja zaradi bolnih otrok, neprilagodljivih sinov in svojeglavih hčera spolnilo v ljubezni. Težave so ju še bolj povezale med seboj. Vsak primer bolezni v družini je bil povod, da sta skupno zbrala zadnje sile, nesreča priložnost za večjo in bolj prekaljeno ljubezen. Težave, nesreče in bolezni v družini so bile sonce v luči in toploti, iz katere je zakonska edinost vedno bolj rasla in dozorevala. Ljubezen je bila vedno bolj klena, močna in krščanska. Ni bilo več toliko ljubimkanja, pa zato več potrpežljivosti; manj sladkobnosti, pa zato več razumevanja. Prav potrpežljivost in razumevanje pa sta znak pristne ljubezni.

Iz take ljubezni poganja ponos zaradi prestalih tegob in težav. Taka sreča, zadovoljstvo in ponos so plačilo za ljubezen.

To je velika sreča, veselje in zadovoljstvo.

Kristus nas ni odrešil s sladkimi nasmeški in lahkotnimi udarci na ramena, temveč s trpljenjem in smrtjo. Žrtev je bila osnova njegovega dela. Bila je izredno velika, zato pa je bilo tudi veselje velike noči prekipevajoče.

Tudi mi bomo veseli in srečni, če bomo s trpljenjem mogli sodelovati naše zakonske druge, naše otroke, naše sorodnike, prijatelje in znance.

To bo zasluženno veselje. In samo takega se nikdar ne preobjemo in ne naveličamo.

Naši otroci bodo srečni in zadovoljni takrat, ko jim veselje ne bo padlo v naročje kot dar, temveč kot plačilo za trud, težave in napore.

TUDI MI SMO NEKOČ BILI MLADI

Skupina staršev se pogovarja:

— Poglejmo: ali je res sedaj prvič v zgodovini, da obstojajo mladi? Zakaj ta mladostna obsedenost kot, da bi se mladina ravnokar odkrila? Prepričati nas hočejo, da smo bili že stari rojeni, da nismo nikoli imela nemira, iluzij, malodušnosti, dvomov, problemov s starši.

— Naj ti pove moja žena, kaj se je nama zgodilo, ko smo gledali fotografski album.

— Da, nekaj precej značilnega. Po dolgih letih smo некоč spet gledali najine fotografije, ko sva bila še otroka, najino poroko, ko sva bila še fant in dekle. Kar naenkrat reče hčerka: „Na vseh fotografijah imata stare obraze“.

— Verjamem. Tudi meni se isto godi. Ko sem pripovedoval dogodivščine iz mojih študentovskih let, so me poslušali, kot da bi bral kako staro povest, ki se najbrž ni nikoli zares godila. Največ kar so rekli, je bilo: „A tako, da ste ga tudi vi svoj čas lomili“. Ne morejo pa razumeti, da sem tudi jaz imel mladost podobno njihovi. Res, da so bili drugi časi, toda mladost je vedno ista. Če bi bili oni zmožni spoznati, da se nismo rodili stari, bi bilo veliko boljše.

Od govorjenega do storjenega

Če bi bili oni zmožni... Spominjam se profesorja, ki se je vedno pritoževal, da ga učenci ne razumejo. Ni pa se vprašal, ali je razlagal tako, da bi ga učenci lahko razumeli. Mladi ne mislijo, da so tudi njihovi starši bili mladi. Zakaj? Ali ni mogoče, da je veliko staršev, ki se obnašajo, kot da nikoli ne bi bili mladi? Ni zadosti reči: „Tudi jaz sem bil mlad.“ To je treba dokazati. Edini možni dokaz pa je doumeti mladino, razumeti njihove neizogibne napake, in ne jih prositi več, kot morejo dati. Zanimivo je, da se od mladosti spominjamo samo tisto, kar nam koristi, ko govorimo z mladimi: „V naših časih se je bolj ubogalo starše“. Ali je možno, da smo ostalo pozabili?

Lepa kupčija

— Zdi se mi, da se nekam preveč govori o „mladih“. Poleg kompleksa večvrednosti pri mladih to povzroča pri nekaterih starejših pravi kompleks manjvrednosti, da se smešno trudijo, kako zgledati mlajši. Najboljši poklon, ki ga lahko narediš nekaterim moškim je, da so mla-

deniči. To tudi izrablja propaganda, oglasi v časopisih zapirajo vrata delavcem nad 40 let. Biti mlad je največ, kar si lahko želimo. Naši otroci se počutijo stari, ko prekoračijo mejo dvajsetih let.

— Pri vsem tem pa opazimo, da je to protislovje, da to propagando ne vodijo mladi ampak starejši. Začne se sumničiti, če vse to ni samo navadna trgovska igra. Končno je laže in bolj pridobitno vzdrževati mladeniča kot družinskega očeta. Tega trgovskega izrabljanja mladine v naši mladosti ni bilo. Mi nikoli nismo bili mladi tako, kot so naši otroci, kot tudi ne moremo biti stari na isti način kot naši starši.

— Poglej, to je večni problem generacij. Otroci ne vedo, kaj se pravi biti mlad. Smo bili mladi, toda sedaj nismo več. Največ, kar moremo, je potrpežljivo prenašati to trčenje generacij. Ko bodo oni starši, se jim bo isto godilo kot nam. Ne moremo rešiti, lahko pa samo oblažimo z razumevanjem in dialogom.

— Imaš in nimaš prav. To je problem vseh časov, samo, da se danes prikaže na poseben način. To je problem vsakega otroka v svoji družini, danes pa vse mladine v odnosu do skupnosti.

— Toda zame je in mora biti važno tako, kot se prikaže v moji družini.

Zaključek počitniških dni na Pristavi v Castelarju v nedeljo, 28. febr. 1971
(Foto: Marko Fink)

— Kako se ta vprašanja rešujejo v skupnosti, ima velik vpliv na družino. Tvoji otroci ne živijo osamljeni. Družina pomeni danes manj kot prej. Otroci so od nje veliko bolj neodvisni. Večino vplivov dobijo od zunaj. Naša napaka je v tem, da tega nočemo videti, da se zapiramo, kot da bi bil dom vse in starši odločilni v vzgoji svojih otrok. Preračunaj čas, ki ga tvoj otrok preživi doma ali s teboj. Večji del dneva je zunaj in z ljudmi, ki niso starši. Če pomeni priti domov, pozabiti na vse ostalo, prilagoditi se popolno drugačnemu načinu življenja...

Kje je rešitev

— Torej... rešitev?

Nimam rešitve v žepu. Ne delam drugega, kot da premišlujem o tem, kar si povedal. Če je rešitev, mora priti iz naše iskrenosti pred samimi seboj, da spoznamo te razlike, jih ocenimo. Ne smemo pa biti nepotrpežljivi niti se postavljati z našo oddaljeno mladostjo.

— Kot vedno, otroci so „revčki“, vsa krivda je naša.

— Tukaj govorimo o nas, starših, o našem ravnanju, ne njihovem. Kdo dvomi, da bi morali otroci imeti več razumevanja do nas, isto kot moramo vedno mi imeti do njih? Da spoznajo, da so se časi spremenili in da nismo vedno znali hoditi z njimi. Da oprostijo in razumejo naš možen zastoj in da nam pomagajo. Ni ravno lepa pomoč, če nas imenujejo stare in zastarele. Kot tudi ni, če zaključimo naše razgovore z znanim: „Kaj ti veš, saj si še otrok?“

— Nekje sem bral, da je v vsakem človeškem dejanju nekaj skrivnosti. Bo že res. Če mislimo, da poznamo naše otroke zato, ker tmo tudi mi bili mladi, je to velika zmota. Moramo priznati, da so naši otroci majhna skrivnost.

— Da, daš lepo rešitev, še bolj zamotaš problem.

— Težava problemov je ravno v tem, da jih preveč poenostavimo in brezupno iščemo lahko rešitve, ki je ne moremo najti.

— Ko spoznamo razsežnost problema, pa naj je še tako zamotan, je najboljša, da ga rešimo. Torej besede: „Tudi jaz sem bil nekoč mlad“ so precej relativne in jih ne smemo zlorabljati. Ali ni res?

— Tako je. Če smo bili mladi, dokažimo. Kakor koli že, nismo pa bili mladi na isti način.

Priredila Metka Vombergar

KAKO VZGAJATI K RESNICOLJUBNOSTI

Neka mama je pustila doma samega triletnega sinčka, medtem ko je šla v trgovino. Ko se vrne, ji otrok pove, da mu je „gospa“ prinesla sladkor za „njegovo trgovino“. — Mati ga začudena vpraša:

„Katera gospa, tista, ki stanuje zgoraj?“

„Da,“ odgovori otrok.

„In kje je sladkor?“

Otrok pokaže na trebušček: „Tukaj, pojedel sem ga.“

Čez nekaj ur se mama sreča v veži z „gospo“, zahvali se ji za prijaznost in ji pove, zakaj je otroka pustila samega.

Veliko je njeno presenečenje, ko zve, da je bilo vse, kar ji je mali prej povedal, neresnično, popolnoma izmišljeno. Obe ženski sta si edini v sodbi: otrok je nevarno nagnjen k laži, proti kateri se je treba že od začetka dosledno boriti.

Mati, ki je vsa iz sebe, se vrne domov. Z jezo zgrabi otroka (ki je med tem vse ali skoraj vse že pozabil), vpije nad njim toliko časa, dokler ji mali ne prizna, da ni bilo res to, kar ji je bil povedal, in da se ne bo lagal nikdar več.

Kako nespametno in krivično je bilo ravnanje te matere. V ta-

Zaključek počitniških dni v Slomškovem domu v Ramos Mejiji v soboto,
27. februarja 1971 (Foto: Marko Fink)

kem primeru besedo „laž“ sploh rabiti ne smemo, še manj otroka telesno kaznovati. Pri 3, 4, 5 in 6 letih otrok še ne loči, kje se konča realnost in začne domišljija. Včasih je kaj sanjal in je prepričan, da se mu je res zgodilo. Lahko pa otroku pomagamo krotiti bujno domišljijo te dobe s tem, da ga navajamo k opazovanju objektivne stvarnosti. Na primer: opazovati naravo in da nam potem točno pove vse, kar je videl. Tudi gotove igre, ki ga prisilijo, da misli, kot so kocke, s katerimi gradi hišice, stolpe, avto itd., bodo otroka navajale k resnicoljubnosti.

Tudi pri večjih otrocih moramo biti previdni, kako bomo kaznovali laži.

Vzemimo sledeči primer. Desetletna Katrca zelo rada pomaga mami čistiti prah. Na polici, v dnevni sobi stoje kristalna vaza in drugi porcelanasti okraski, katere ji mati ne dovoli čistiti. Enkrat, ko mame ni, jo hoče Katrca presenetiti in ji pokazati, da je že odrasla in ji mama že lahko zaupa. Snaži dragocene reči, ali v hipu se ji zgodi nesreča, zvrne se ji vaza in ji odleti en delček. Otrok takoj vidi, da če postavi razbiti košček na pravo mesto, se ne bo nič poznalo. Čez nekaj dni čisti mama dnevno sobo in ko opazi razbito vazo, takoj ve, kdo je kriv. — Ko se deklica vrne iz šole, jo mama, ki je vse jutro kuhala v sebi jezo, prime za uho in postavi pred poškodovano vazo.

„Kdo je to naredil?“ vpije mama.

„Ne vem, jaz ne,“ odgovori deklica vsa trda od groze. Ko mati sliši, da se otrok laže, ji prisoli klofuto in jo takoj zapre v temno sobo. Ko jo čez nekaj ur spusti, ji mora obljubiti, da se ne bo lagala nikdar več.

Mnogo staršev misli, da se mora laž nujno telesno kaznovati. Kaj bi le rekli, če bi vedeli, da so oni sami oziroma njihov vzgojni način kriv, da se otroci lažejo? Pretirana strogost je kriva, da se otrok vedno bolj laže.

Če bi Katrca mami zaupala, bi ji takoj potožila nesrečo, ki se ji je bila zgodila. Ali žal, vedela je iz izkušenj, kaj jo čaka, zato je trenutno videla v laži edino odrešilno desko.

Bodimo manj strogi in trdi pri vzgoji, zlasti uporabljajmo čim manj telesno kaznen.

Skušajmo razumeti naše otroke in to bo najbolj učinkovito sredstvo proti takim lažem.

N. Bn.

NAŠI PROBLEMI

Poroka s pravoslavnimi

Saj gre za znani primer versko mešanega zakona. Toda, ker se po koncilu veliko govori in piše o večjem zblizanju s pravoslavno Cerkvijo, bi rada vprašala, če tak zakon res ni tragično jemati?

Katoliška in pravoslavna Cerkev sta si res zelo blizu, vendar do popolne edinosti, žal, še ni prišlo. S cerkvenim dovoljenjem je vseeno mogoča poroka v naši Cerkvi. Vprašanje je, v kateri veri bodo vzgojeni otroci. In še marsikaj drugega bi bilo treba premisliti: navadno bo istočasno tudi narodno mešan zakon, s tem drugačno mišljenje, druge navade, drug jezik, drugačna narodna tradicija. Vera sama ni ovira za mešan zakon, drugo vprašanje pa je, če bo zaradi te in drugih razlik vaš otrok res srečno poročen.

Malo pišejo o čistosti

Morda mladina pogosto prestopa meje moralnega reda, ker ne ve, kaj je dovoljeno in kaj ni. Se motim?

Mogoče, da se je kdaj prej več govorilo in pisalo o čistosti in zdržno-

sti pred zakonom, vendar se — vsaj na splošno — tudi zdaj še dovolj. Posebno v Argentini se ne moremo pritoževati, da primanjkuje literature s tega področja. Res, da je morda nekoliko manj razpoložljivih knjig v slovenščini, a v kasteljanščini je pa toliko originalnih ali prevedenih del o vzgoji k čistosti, o zakonski morali itd., da je večja težava spoznati, katero delo je zares dobro ali boljše. Pred nakupom knjige, če je sami ne poznate, vprašajte za nasvet duhovnika ali znanca, ki so jo morda že kupili in se jim zdi primerna.

Glede vzroka nemoralnosti, pa ni kriva samo nevednost. Večjo odgovornost nosijo drugi krivci: slabi TV programi, pokvarjeni filmi, umazane revije, spolzka propaganda, prazna družba idr. Se vam ne zdi? Molimo skupaj za čistost med našimi fanti in dekleti, da bodo zadošči močni proti vplivom okolja.

Samo pogovor in nič več

Neka moja prijateljica živi skupaj s poročeno sestro, ta se pa z mojem ne razume najbolje, oz. mož

z njo. Svaka (moja prijateljica in mož njene sestre) pa se med seboj dobro razumeta in zato so se tej prijateljici začeli vzbujati problemi. Je pobožna, a obenem preveč sočutjuje s vsakom, tako, da bi mogla vzbuditi upravičeno sestrino ljubosumnost. Zato me je prosila za pojasnitev.

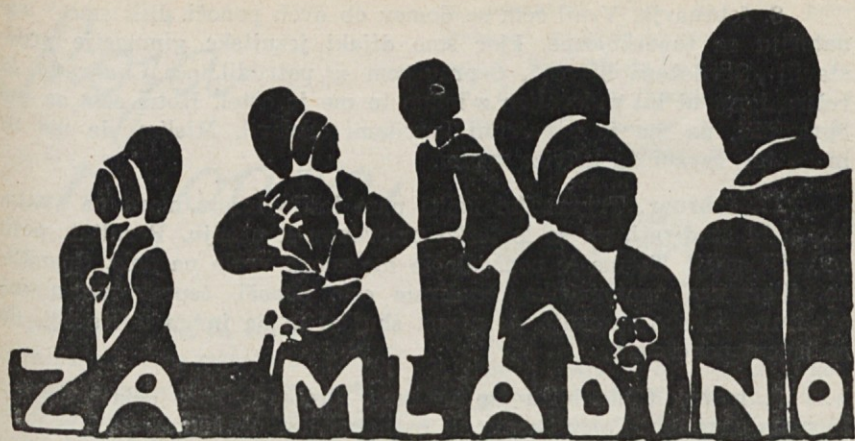
Če bi se vaša prijateljica (ne omenjate, aki je rojakinja ali ne) tu pa tam srečala s človekom, ki jo razume in ona njega, in se pogovarita in nič več, proti temu ne bi bilo kaj reči. Če pa se to dogaja pogostoma in redno, ker skupaj živijo, potem je večja nevarnost, da zavzema v svakovem srcu mesto njegove žene in svoje sestre. Bodisi da se tega zaveda ali ne, bolj verjetno je, da samo sluti, da bi se moglo to zgoditi in zato vas je vprašala za nasvet. Ali bi bilo namerno takšno ravnanje pravilno? Kaj bi rekli, če bi to delal vaš mož z vašo sestro? Če mu včasih s prijazno besedo pomagata, da pride do lepšega sožitja z njegovo ženo, prav, drugače pa ne. To tudi prijateljica čuti, zato vas je prosila za pojasnitev. Če je pravilno pobožna, to je, ne samo da veliko in mehanično moli, ampak da hoče z vsem življenjem biti Bogu všeč, naj tudi na besede s vsakom pazi, gotovo pa si z njim ne smeta dovoljevati izrazov prijaznosti, ki so dovoljeni samo med zakonci. To gotovo jasno čuti. Priporočite ji, da moli za vse tri: za sebe, za sestro in za njenega moža oz. njenega svaka.

Podoba misijonarja

V preteklosti so misijonarja slikali na potovanju s križem in blagoslovljeno vodo v roki. Danes misijonarje prikazujejo kot poljedelske veščake, kot zdravniške, inženirje, arhitekta, obrtnike, profesorje, z eno besedo kot pospeševalce stvarnega in kulturnega razvoja v zaostalih deželah. Obe podobi sta nepopolni, pretirani in maloresnični.

Res je bil čas, ko misijonarji niso samo duše reševali, temveč so žrtvovali mnogo truda, časa in denarja za kulturni in socialni razvoj. Zidali so šole, bolnišnice, navajali so kmetско prebivalstvo na umno gospodarstvo, še predno so se kolonialne oblasti zganile in se začele brigati za gospodarski in kulturni razvoj svojih kolonij.

Podoba misijonarja kot civilizatorja in kulturnega pionirja je sicer v današnjem času zelo razširjena, pa je prav tako pretirana, nepopolna in popačena. Res da je misijonar bil in je deloma še tudi to, toda njegovo glavno poslanstvo je predvsem versko tako sedaj, tako je bilo tudi v preteklosti: on je predvsem misijonar, oznanjevalec Kristusove blagovesti. Prav s tem, ko oznanja Kristusov evangelij, pospešuje vsestranski razvoj in napredek bolj kot vsa svetna učenost ter vsa tehnična in materialna sredstva.

DNEVNIK MLADENIČA IZ PRENA

7. februarja. Danes se pričinja moj dnevnik. Hočem, da odsevajo v njem vsa moja različna doživetja, stanje moje duše, moje življenje. To je nek način iskrenosti pred samim seboj. Če bom čez nekaj let čital ta svoj dnevnik, se bom ponovno spominjal; moje srce se bo domladilo in bolje bom razumel tegale sedemnajstletnega Nandeta.

Moj najboljši prijatelj je Emil. Bolj suhoparen je. Vendar zelo plemenit. Rad se pogovarjam z njim. Razkril sem mu svoj problem o poklicu. Tudi on mi pripoveduje o svojem življenju.

Oče Jakob Siena mi je kakor starejši brat. Mlad je, močan, človeški, vesel, hiter v kretnjah in mislih. Zelo je odprt in mladosten. Drugo leto bo pel novo mašo. Bil je moj profesor latinščine, od takrat sva prijatelja.

Krištof, moj bratranec, je dober fant, čeprav malo popustljiv in površen. Moje starosti je in zelo dobro se razumeva. Enako tudi z njegovo sestro Marijo, ki mi je podobna. Romantična, odprta, pogumna, močnih čustev. Zaupnik sem ji. Krištof in Marija živita s starši v Pollensi, Mallorca.

Kristina, tudi ona je iz Pollense, je moja najboljša prijateljica. (Tej besedi dam najglobbi pomen.)

8. februarja. Vrnil sem se domov ob dveh ponoči. Bili smo v sanatoriju za tuberkulozne, kjer smo dijaki jezuitske gimnazije predstavili „Sevilskega brivca“. Čeprav sem se potrudil, oče Cuadrado, ki režira igro, ni bil zadovoljen z mano in me je oštel. Hotel sem se mu opravičiti, pa me je z ostrimi besedami odslovil. Mislim, da me ne mara ter zaradi te krivice trpim.

17. februar. Trimesečni izpiti nam ležijo kakor mora na vratu. Moral bi študirati, pa se le težko pripravim k učenju. Rezultat, petica v filozofiji. To me je podžgalo in me znova vrglo na delo. Španščina, literatura, matematika, študiram celo ponoči, čeprav me mama pretirano skrbno sprašuje, če nisem shujšal in da imam udrte oči, da ne smem ponočevati.

2. marec. Čisto blizu izpitov smo. Treba je trdo delati, čeprav še malo shujšam. Potem bomo šli za nekaj dni na izlet.

14. marec. Izpiti sem srečno končal s precej dobrimi uspehi. Le v vedenju sem dobil sedmico. Naš razrednik oče Cuadrado me ne mara. Saj sem res razposajen, vendar kaj takega nisem zaslužil. To je trdo, pretrdo in zaradi tega veliko trpim.

V tem času bom moral veliko študirati. Vedno se spominjam Kristine. Kako rad bi jo obiskal. Nande, ne bodi romantičen in ne sanjaj! Študiraj.

18. marec.

Nande je zmagal na tekmi 1.500 metrov. Športnik, atlet in zmagovalec je vendar trpel zaradi nerazumevanja pri profesorjih, ki so njegova prizadevanja pri študiju smatrali za častihlepnost.

„Bodi miren Nande,“ mu je govoril njegov prijatelj oče Jakob, „naj se zgodi kar koli, čeprav se pogrezne svet, ti moraš dvigniti glavo, nadaljevati, pa čeprav na razvalinah. Kvišku, Bog je visoko!“

M. Mt.

Mladinski zbor iz Castelarja med nastopom 23. decembra 1970

Moja zgodba

Zdelo se mi je, da sta tudi Marta in Vinko čutila resnobo in dobroto v besedah gospe Dragarjeve, gotovo pa ji je bila za to hvaležna najbolj gospa Liparjeva.

Potem so se kmalu razšli.

Jaz pa se nisem mogla odločiti, da bi se kar na hitro poslovila od babice in jo pustila spet samo. Zgledala je utrujena in zamišljena. Spustila se je v gugajoči naslonjač ob kaminu. Pozabila sem že prej omeniti, da ima gospa Dragar v sprememnici krasno vzdano peč na drva, v katero pozimi kar pesniško zasanjana prilaga po eno poleno od časa do časa. Tiho sem sedla poleg nje. Čakala sem, ker sem slutila, da me „preteklo stoletje“ želi o nečem poučiti.

Res je starčica kmalu obrnil vame svoje mirne, dobre oči:

„Silva, kar Bog stori, vse prav stori. Kako sem ga v mladosti prosila za to čast, da bi smela biti mati! Pa so mi roke ostale prazne, brez otrok, in srce lačno in žejno ljubezni. Danes pa razumem, da mi je Bog s tem prihranil trpljenje, ki bi ga morala zaradi otrok sprejeti

in prenašati. Vem, da sem premehega srca, da bi mogla to pretrpeti... Tudi Marta bo nekoč mati... Oh, da bi prej spoznala trpljenje mater, svoje matere, preden bi jo lastni otroci pripeljali do tega spoznanja.“

Kratek presledek.

Potem je nadaljevala:

„Bog nas dobro pozna. Ve, koliko in kaj zmoremo. Pozna tudi našo šibkost in vidi naše napake. On ve, česa potrebujemo. Silva, nikoli ne podvomi o božji dobroti... Bog je zmeraj Oče... In nikoli ne dopusti, da bi tvoja mama zaradi tebe jokala... Bodi pogumna!... Življenje je tako lepo...“

Te posamezne razdrobljene misli gospe Dragarjeve so me še dolgo časa preganjale. Večkrat sem še vsako misel obnavljala in premišljevala.

Ko sem prišla že pozno popoldne domov, sem mami rekla:

„Mama, ali te smem nekaj čisto zaupno prositi? Veliko, veliko moli zame. Vem, da je Marijan blizu. Trikrat sva se že srečala... In danes, ko mi je vse v srcu kričalo: 'Marijan, Marijan!' sem se spomnila besed gospe Dragarjeve: 'Bog ve, česa potrebujemo...', in ve, kaj je za nas dobro.' Mama, pomagaj mi sprejeti kot dobro, kar je zame tako hudo!“

Odhajala sem ravno iz „Kreditne banke“, ko on vstopi...

Pogumno sem mu stopila na prti. Zdaj je pa že dosti čakanja. Moram premagati strah pred

njim. Tudi če ga polomim, samo, da bom že enkrat jasno vedela, ali je on, ali ni.

Mirno sem mu položila roko na laket in ga samo poklicala po imenu:

„Marijan!“

Preveč sem ga iznenadila in je osuplo obstal.

Še enkrat sem ponovila:

„Marijan!“

Šele tedaj me je pogledal čisto naravnost v obraz.

In takrat sem spoznala, da to ni Marijan.

Ne. Ta ima bolj čist pogled, bolj jasen, bolj zaupen, manj samozavesten in domišljav.

Tiho sem izmrmljala:

„Oprostite, prosim.“

Razočarana in olajšana obenem, sem mislila že oditi.

Tedaj je tudi on položil svojo roko na mojo in mi dejal:

„Marijan? Da, vi ste imenovali Marijana. Ne, na žalost je meni ime Jože. Zamenjali ste me z mojim bratom Marijanom, s katerim sva dvojčka.“

„Moj Bog! Kako do podrobnosti sta si podobna!“

„Od kod pa ga poznate?“ se je začudil... In hitro nato vzkliknil:

„Ne, saj ni mogoče. Ali pa je res? Pa ne, da bi bili vi debela Silva?...“

Ljudje so postajali, da bi videli debelo Silvo. Mene pa je bilo tako sram, da bi se najraje v zemljo vdrla. Pomignila sem mu, naj gre za menoj. Šla sva ven iz

banke. Na pločniku mi je že bolj pomirjen začel razlagati.

„Marijan vas je pogosto omenjal v pismih. Tisti čas sem bil zaposlen v inozemstvu. Pravil mi je, da ste bili tako preprosta, naravna, zdrava, nedolžna, brez zvižaje...“

Prekinila sem ga:

„Da... Res je, ker si takrat še sploh nisem mogla misliti, da je bil on...“

„Vse to sam vem. Silva, nobene malenkosti ni treba pojasnjevati, saj sva z Marijanom vendar dvojčka in ga vsaj toliko poznam kot vi,“ mi ni pustil dokončati stavka.

Res je tako zelo podoben Marijanu, da se mi niti ni zdelo kaj čudnega, če me je že takoj pri prvem srečanju klical po imenu. Pa se je že opravičeval:

„Oprostite gospodična. Toliko sem že premišljeval o vas, da ste zame postali enostavno Silva. Ne, koč bi vam rad bolj natančno priznal, koliko vam dolgujem. Sedaj sem zaenkrat zaposlen v vašem mestu. Ali bi smel z vami kdaj dalj časa govoriti, če nisem nadležen?“

Mislila sem mu že predlagati, da bi se dobila v tea-room blizu moje pisarne. Potem sem pomislila na mamo; in posebno na Minko in na Janeza, ki vedno gledata, kaj delajo starejši bratci in sestrice. Ne! Ničesar ne bom skrivai delala za maminim hrbtom. Jožeta bom kar na dom povabila:

„Ali ste danes zvečer prosti? Če vam je prav, bi lahko prišli k nam po osmi uri? Stanujemo v ulici X..., številka... Vas smemo pričakovati?“

S povabilom se je takoj skladal. Poslovila sva se s hitrim stiskom rok, prav kot bi se rokovala z Marijanom... Zdelo se mi je, da sanjam!

— — —

A dejansko se zame ni nič spremenilo.

Tudi če bi hotela, se zdaj z Marijanom ne morem več poročiti, ker ima on drugačne načrte. Kako moški hitro vse pozabijo! Še bolje. Sem vsaj na jasnem. Sedaj je za zmeraj uničeno tisto no-ro upanje, ki se mi je varljivo vrnilo v srce pred tremi tedni, ko sem mislila, da sem spet našla Marijana. Zdaj moram spet na

ново zgraditi življenje. Saj ni mogoče, da bi še naprej blodila brez cilja zaradi uboge „ranjene ljubezni“, kot mi pravi Minka. Veliko skalo bom položila čez preteklost. Nima smisla, da bi vedno obtičala v jalovih pomilovanjih same sebe. Treba bo pozabiti; pozabiti in odpustiti. In pogledati bodočnosti naravnost v oči, z novim močnim srcem in z zaupanja polno vero...

„Bog vedno ve, česa potrebujemo,“ me je zadnjič tolažila gospa Dragar, dobra babica.

Kljub nepričakovanemu grenkemu spoznanju in neprijetnim spominom, ki mi jih je to spoznanje oživel, čutim v sebi veliko navdušenje, še več, čutim pomirjajočo srečo, za katero sem mislila, da se ne bo nikdar več vrnila, da se ne bo nikdar več vrnila v moje zbegano srce. (Bo še)

še ena
fotografija iz
pevsko-glasbenega
festivala
SDO in SFZ
v Buenos Airesu

(Foto:
Marko Fink)

MLADINSKA RISTA

Preje je imel rad drugo dekle

Stara sem 22 let in zaljubljena v 25-letnega kolega v službi. V kratkem se nameravama poročiti.

Moj zaročenec mi je pripovedoval, da je bil nekoč že zaljubljen. Tisto dekle pa se je pozneje poročilo z drugim, vendar po njegovem mnenju ni srečna. Pred kratkim mu je pisala. Fant mi je prebral nekaj odlomkov iz pisma. Danes mi je povedal, da ji je odgovoril. Meni pisma ni pokazal.

Zdaj me muči ljubosumnost. Kaj se skriva za tem pisanjem? Muči me tudi notranja praznота. Zdi se mi, da je med nama šlo vse prehitro. Nič se ne veselim poroke, zlasti ne ob misli, da moj zaročenec ljubi svobodo. Kako naj si predstavljam bodočnost?

Bega te ljubosumnost, kaj ima fant s svojim prejšnjim dekletom.

Kaj se je zgodilo? Tvoj zaročenec dobiva pisma, ki ti jih deloma celo prebira, a piše pisma, ki ti jih ne pokaže. Mar tega ne sme? Mar mora zakonski mož vsako pismo pokazati ženi. Mar je zakon ječa, kjer gredo vsa pisma skozi cenzuro? — A zdi se mi, da gre za globlje vpra-

šanje: odkrito se pogovorita o resničnosti in trdnosti vajine ljubezni. Če te ni, ti fant lahko pokaže vsa pisma (pa piše ob robu še druga!), pa se vseeno ne bosta imela rada.

Če pa ljubosumnost ni utemeljena, je znamenje nezrelosti. Skušaj premagati že sedaj tisto nevarnost, ki lahko kasneje rahlja vse vajino bodoče zakonsko življenje. — Če je šlo doslej „prehitro“, se malo ustavita in počakajta. Moli za osebno trdnost in za čim globlje medsebojno spoznavanje, vse si zaupajta, potem ne bo prostora za prazno ljubosumnost.

Ali duhovnik mora maševati?

Ali ima duhovnik greh, ki po več dni ne mašuje, če je v takih krajih, kjer ni cerkve ali zaradi važnega razloga ne more maševati?

Noben duhovnik ni dolžan maševati vsak dan, tudi če ima na razpolago cerkev, razen če je na župniji in to zahteva potreba vernikov. Vsak duhovnik pa se zaveda, kako nekaj velikega je maša, zato mašuje vsak dan, če je le mogoče. Če

pa ne more ali pa če je združeno z velikimi težavami, seveda nima nobenega greha.

Naj se postim med vožnjo?

Zaradi službe moram veliko potovati. Pogosto tudi za več dni. Včasih sovпада s temi potovanji tudi zdržek od mesa ali pa tudi strogi post. Nekje sem bral, da potniki nimajo dolžnost držati se posta. Kako je prav?

Strogi post je po sedanjih cerkvenih določbah samo na pepelnico in na veliki petek. Od navadnega posta, ki je vsak petek v postnem času, se strogi post razlikuje v tem, da se moramo poleg zdržka v mesu pritrpati še v jedi: jesti do sitega samo enkrat na dan in dvakrat na dan po manjše obroke (veče od 21. do 60. leta). Post ne veže težkih delavcev, bolnikov, potujočih, tistih, ki jedo v skupnih jedilnicah in nimajo druge izbire itd. Zelo pa se priporoča, da se vsaj za dneve strogega posta tudi oni zdržijo mesnih jedi, saj je še kaj drugega za podzobe kot samo biftek. Olajšan post moramo nadomestiti z drugo prostovoljno pokoro ali z dobrimi deli.

Med nama je deset let ...

Spoznala sva se v cerkvi pred dvema leti. Kot mnoge štirinajstletnice sem se tudi jaz zagledala v njega. Upala sem, da bo to minilo in prosila sem Boga, da me srečno

vodi skozi to „bolezen“ in mojo prošnjo je uslišal. Fant me je razumel, da sem še dijakinja in da imam še študij. On bi bil pripravljen čakati, a mene kljub zaljubljenosti moti razlika v starosti (deset let!).

Ne zameri, toda tvoja ljubezen, tudi če traja že dve leti, še ni zrela. Zelo se bo še spremenil tvoj okus in ne vem, če ti bo ta „stari“ fant čez pet let še všeč. Tudi razlika v letih ima svojo moč. Čim starejša sta zaročenca, tem manjšo vlogo igra enaka starost, ti si pa še zelo mlada, torej je zate skoraj dvakrat starejši. Ne veži se z nobeno stvarjo, ne z vljudnostjo ne z darilci. Če že hoče, naj te čaka, toda lepo ob strani, brez obveznosti, ti pa misli na učenje in na svoje stanovske dolžnosti. Vsaka stvar ob svojem času. Tudi čakanje Bogu priporoči, da bi bilo koristno tebi in fantu!

Moje življenje je brez pomena

Vsak dan se mi bolj dzodeva, da je moje življenje brez pomena. Isto delo, isti ljudje, iste težave... Torej kaj še.

Na kratko bi lahko takole odgovoril: Vsak dan je kot nepopisan list, ki mi ga izroča Bog. Tako kot učitelj deli učencem liste, da bodo pisali nalogo, tako mi Bog vsako jutro pripravi list, zvečer pa ga pobere in ga priloži drugim mojim listom. Ko bo dobil zadnji list, bo kot knjigovez vse skupaj uvezal v knjigo in jo postavil predse in v svojo večno knjižnico.

VPRAŠUJETE ODGOVARJAMO

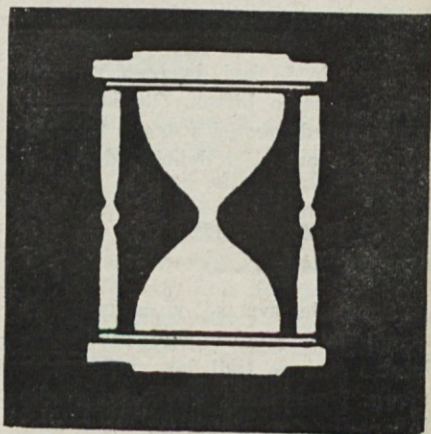
Kako bi odgovoril na ugovor, da je v evharistiji prisoten Kristus samo simbolično, ne pa realno.

Simbolična prisotnost pomeni, da bi ob pogledu na hostijo Kristus zaživel v našem spominu, tako kot se npr. ob fotografiji matere spominimo na mater. Realna, resnična prisotnost pa znači, da je Kristus tako resnično pričujoč v hostiji, kot je resnično pričujoč v nebesih.

Katoliški nauk je v tem oziru popolnoma jasen in pravi, da je Kristus realno pričujoč v evharistiji. Kdor brez vsakega predsodka bere sv. pismo, kjer Kristus obljubi evharistijo, se ne more ubraniti prepričanja, da gre za realno navzočnost. „Jezus pa jim je rekel: Resnično, resnično vam povem, če ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil naslednji dan. Moje meso je namreč resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor jé moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem“.

Besedi jesti in piti ne dopustita nobene samo simbolične razlage.

Gre za fizično jed Kristusovega telesa in realno pitje njegove presvete krvi. V takšnem smislu so te besede razumeli tudi poslušalci in so se zato pohujševali rekoč: „Trda je ta beseda in kdo jo more poslušati?“ Kristus pa kljub temu energično nadaljuje: „Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje“. Poslušalci ga zapuste, ker razumejo besede 'meso in kri' v naravnem, dobesednem smislu. Kristus ničesar ne ukrene, da bi jih zadržal, in jim tudi ne da novih razlag in prav nič ne omili svoje trditve. Še več! Pripravljen je zgubiti tudi svoje apostole, če bi ne bili pripravljeni sprejeti te resnice, zato jim pravi: „Hodete tudi vi oditi?“ Isti nauk najdemo pozneje tudi pri sv. Pavlu, ki piše: „Kdor jé ta kruh in pije ta kelih nevredno, se pregreši nad telesom in krvjo Gospodovo“ (1 Kor 11). — Kako bi se moglo govoriti tako energično, če bi šlo zgolj za nek simbol?

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Ribičeve sandale

Z AVTORJEVIM DOVOLJENJEM

„Dovolite mi, da še enkrat preberem, kar stoji v pismu:

„V enem letu, morda že prej, bomo tik pred začetkom vojne. Jaz pa hočem mir. Vem, da ga ne bomo dosegli s pogajanji, ki bodo samo eni strani v korist. Še več, niti svojemu ljudstvu ne morem postaviti zahteve v tej smeri. Zajel me je hudournik zgodovine: čezenj bi sicer prišel, a smeri tokov ne morem zamenjati.

Mislim, da razumete, kar sem hotel prav povedati. Prosim Vas, da bi s čim večjo jasnostjo govorili o če bo mogoče...”

Ker človeka poznam, se mi zde njegove besede dovolj jasne. Preden bo kriza res neizogibna, bi rad našel izhodišče za bodoče razgovore, ki naj bi ohranili mir.“

„Kakšno izhodišče neki?“ je vprašal Goldoni. „Vaša Svetost mora priznati, da Kamenev ni preveč jasen.“

„Pa pogledjmo zadevo z druge strani,“ je povzel Carlin z običajno stvarnostjo. „Vrnil se bom v Združene države, poklical Wa-

shington in zaprosil za osebno avdienco s predsednikom. Pokazal mu bom pismi in dejal: „Sveta Stolica meni, da Kamenev želi začeti tajne razgovore, ki naj bi odvrnili krizo, o kateri vsi vemo, da je tik pred durmi. Papež bo posrednik v teh razgovorih...“ Kaj mislite, da bo potem predsednik storil ali dejal? Kaj bi naredila Vaša Svetost, če bi bila na njegovem mestu?“

Ciril se je malce zabavajoče nasmehnil. „Dejal bi: Govoriti nas nič ne stane. Dokler so ljudje sposobni za razgovor, čeprav večkrat prekinjen, je upanje v mir. A če zapremo vsa vrata, prekinemo vse stike, se obdamo z vedno višjimi zidanimi stenami, potem bo vsaka država otok zase, na katerem bo na tiho pripravljala uničenje druge.“

Carlin je izvajanja surovo prekinil.

„Precej lukenj je v takem gledanju, Svetost, in navesti jih moram, oprostite. Razgovori, posebno take vrste, so vedno tvegani. Tajni razgovori so pa nevarnost, kajti na vsem lepem pridejo v javnost, kakor se to vedno dogaja, in vsi udeleženi jih lahko zanikajo. V tem pa postanejo politično orožje.“

„Spomnite se,“ je pripomnil Goldoni, kakor da se mu je nekaj posvetilo v glavi. „Danes ne moremo govoriti več samo o dveh velesilah na svetu. Obstoja Rusija, pa Združene države, pa Ev-

ropska skupnost, obstoja Kitajska in neopredeljeni narodi v Aziji, Afriki in Ameriki. V teku je tudi bitka za prehranjevanje sestradanih in za vključenje velikih človeških množic v eno ali drugo miselno opredeljenost. Zato ne moremo tako enostavno gledati na ves zapleten svetovni položaj.“

„Zadržujem se, da ne bi dodal,“ je resno povzel Carlin, „a bom vseeno povedal, da mi ne bi bilo čisto nič vseč, ako bi Vašo Svetost izrabili kot posrednika v teh dvostranskih razgovorih, ki bodo verjetno sploh jalovi... Osebno prav nič ne zaupam v neko premirje z ruskim medvedom, pa če bi še tako dobro plesal...“

„Medved je tudi na papeškem grbu,“ je pikro odvrnil Ciril. „Tudi tistemu medvedu ne zaupate?“

„Dovolite mi na to vprašanje odgovoriti z drugim. Ali Vaša Svetost more zaupati samemu sebi toliko v tej zadevi? To ni niti nauk in še manj dogma. Je zadeva Vatikanske države. In Vaša Svetost se lahko prav tako zmoti kakor mi.“

Carlin je bil drzno odkrit in se je tega zavedal. A položaj kardinala nadškofa v New Yorku je predstavljal prednost svoje vrste znotraj Cerkve, velik vpliv in oblast nad denarnimi viri, tako važnimi za vatikansko gospodarstvo. Petrov naslednik pa je bil na drugi strani popolnoma samostojen, kar se tiče obrambe vere, in

je marsikak kardinal in cerkveni knez izgubil svoj naslov, ker je v besedah preveč razžalil papeža. Carlin se je zleknil v naslanjaču in čakal nemiren na papeževe besede.

Začuden je bil, ko je zaslišal umirjeni glas v vsej odkriti ponižnosti:

„Kar ste povedali, je vse res. Še celo več, podali ste veren prikaz mojega mišljenja v tej zadevi. Res se vam zahvaljujem za vašo odkritosrčnost in da me ni ste z diplomatskim govorjenjem poskušali prepričati; nočem vas gnati, da bi ravnali proti lastni previdnosti. To vprašanje gotovo ni vprašanje vere ali cerkvenega nauka, je bolj zadeva osebnega prepričanja... in rad bi, da bi vidva bila z menoj istega mišljenja. Zdaj bomo najprej kosili, potem vama bom pa nekaj pokazal. Sicer sta že prej videla, a morda vama bo danes pomenilo čisto nekaj drugega.“

Opazil je dvom in začudenje na obrazih obeh kardinalov. Prav nedolžno se je zasmel: „Ne, ne, ni nikakega govora o zarotah, kot so jih poznali Boršjeveci. Sem se pa marsičesa v Italiji naučil; važnih zadev ne moreš razpravljati s praznim želodcem. Upam, da bo Goldoni priznal, da sem vatiškansko kuhinjo precej spremenil. Pa pojdemo.“

Jedli so skromno, a okusno v zasebnih prostorih papeža Cirila. Razpravljali so o posameznikih in različnih zadevah in marsikakšno

intimnost iz krogov, v katere so spadali, so privlekli na dan. Bili so kakor člani mednarodnega kluba, v katerega je pristop dovoljen samo izbranim: raztreseni po vsem svetu, a vendar so bile klubske zadeve znane vsem in v katerem koli jeziku.

Ko so se dvignili od mize in se je Vatikan predal popoldanskemu počitku, si je Ciril nadel črn talar in oba gosta povabil v baziliko sv. Petra.

Malo turistov se je vrtelo po cerkvi in nihče se ni zmenil za tri duhovnike srednjih let, ki so se ustavili ob spovednicah pri zakristiji. Ciril je pokazal na neko spovednico, kjer je na vratih bila pritrjena tablica z napisom: „Poljsko in rusko.“

„Enkrat na teden pridem semkaj in dve uri presedim v spovednici, poslušajoč, kaj mi verniki pripovedujejo. Rad bi jih poslušal tudi v italijanščini, a žal ne poznam dovolj vseh dialektov. Vidva vesta, kaj vse se doživi v službi tega zakramenta: dobri prihajajo, slabi se drže v daljavi; včasih pa se zateče opore iščoč duša, ki ji samo posebna vnema spovednikova more nakazati pot povratka k Bogu. In še velika loterija je, ko igraš s trenutkom in človekom pa plodovitostjo Besede, ki mora privreti iz srca. In v teh dušech omarah, bi rekel, je vse bistvo vere: zaseben razgovor človeka s svojim Stvarnikom, med njima pa jaz kot služabnik človeka in Boga. Tamkaj, obdan od

najrazličnejših duhov, od klobas pa do zelja, sem, za kar sem bil posvečen: vzvišen preračunljivec, ribič ljudi, ki ne ve, kaj bo ujel in če bo sploh kaj ujel... Zdaj pa stopita semkaj.“

Namignil je strežniku, naj jih spremlja. Potem je oba kardinala prijel pod pazduho in ju povedel k stopnicam, ki so vodile k spovednici sv. Petra, nasproti sv. Petra, nasproti glavnemu Berninijevemu oltarju. Šli so po stopnicah navzdol. Strežnik je odklenil železno pregrado, ki je obdajala klečeči kip papeža Pija VI. Ko so duhovniki vstopili v grobnico, je za njimi zaklenil vrata in se spoštljivo oddaljil. Ciril je popeljal oba k temni odprtini, ki je vodila v vatikanske votline. Okrenil se je k njima in pritajeno začel govoriti.

„Pravijo, da je tam spodaj grob ribiča Petra. Kadar me je strah ali pa tavam v temah, se zatečem semkaj k molitvi in vprašanju, kaj naj kot njegov dedič storim. Tudi on je bil preračunljivec dobro vesta. Učitelj mu je izrodil dobro vesta. Učitelj mu je izročil ključne nebeškega kraljestva, Sveti Duh ga je obdaril z modrostjo in jeziki, potem pa je moral vsajati seme božje Besede, kjer koli je bila primerna zemlja; ostal pa je še vedno ribič in tujeec v rimskem imperiju. Ni imel nobenih pravilnikov, niti cerkve ne, ne knjig, ampak samo živi evangelij. Živel je priklenjen na čas, ki ga je obdajal, ni pa smel dovo-

liti, da bi ga to omajevalo. Tega tudi jaz ne smem dovoliti. Se spominjate, kaj se je zgodilo Pavlu, ko je prišel v Atene med same filozofe in govornike in se znašel pred oltarjem neznanega bo. ga. Se spomnita, kaj je storil? Zakričal je z vsem glasom: „Možje, bratje! Kar vi častite, ne da bi poznali, jaz oznanjam!“ Se vama ne zdi, da je tudi Pavel bil svoje vrste preračunljivec? Ni se zatekal k pravilom ali kakšni zgodbi, tudi pomišljal ni dosti, ampak je vso svojo osebnost in poslanstvo posnel v besedi, ki jo je vrgel med množico. Ali ga ne razumeta? A v tem je čut vere, v tem je tveganost verovanja.“

Z jasnim obrazom se je zagledal v Carlina: ni mu hotel vsiliti svojega mnenja, a rad bi z njim razpravljal.

„Preden me je Vaša Eminenca prišla obiskat, sem taval v temah. Zdel sem se samemu sebi kakor nespametnež, ki hoče svojo norost razbognati po vsem svetu. In to dejansko pridigamo: pomemben nesmisel, pri tem na računamo, da bo končno božji smisel...“ V hipu mu je napestost odlegla in hudomušno se je nasmehnil.

„V ječi sem se naučil igrati in tudi ugotovil, da je vedno dobival tisti, ki svojih stav ni skrival. Dobro vem, kaj si obadva mislita: da hočem peljati Petrovo barko, kakor me bo pač pičilo. Če pa je veter najboljša božja pomoč in Njegove roke usmerja-

jo valove, ali bi lahko mogel varneje peljati barko? Odgovorita mi! Ali je boljši način možen?"

Goldoni se je v ozkem prostoru nemirno premikal. Carlin se je togo držal in nepremično stal kakor skala. Potem je umirjeno dejal: „Morda je to vera, ki premika gore, Svetost, in žal mi je, da mi ni bila dana v isti meri. Delovati pa moram po načelih naravne previdnosti. Zato tudi ne morem pristati na to, da bi vodstvo zadev Cerkve slonelo na osebnem navdihu.“

Ciril se je še vedno smehljaj, ko je odgovoril: „Vi ste me izvolili po navdihu, Eminenca, pa vendar ne mislite, da me je Sveti Duh zapustil?"

Carlin se ni dal ugnati in je trmasto vztrajal na svojem gledanju.

„Tega nisem rekel, Svetost. Dejal pa bom: nihče nima zadostne osebne pojave, da bi se zmoželi preleviti v vesoljnega človeka. Vi bi radi bili vsem vse, a nikdar ne boste tega dosegli. Vi ste Rus, jaz sem Amerikanec, prosite pa me, naj bi za tega Kamenega tvegaj več, kakor bi za lastnega brata, če bi bil predsednik Združenih držav. Tega ne morem storiti.“

„Potem,“ je Ciril do kraja miren dejal, „potem vas ne bom prosil, da bi to storili. Ne bom vas prosil, da bi karkoli tvegali.“

Bom vam pa ukazal, da morate obiskati predsednika Združenih

držav in mu izročiti obe pismi, pa še tisto, ki ga bom jaz napisal. Če vas bodo vprašali za vaše mnenje, povejte, kar koli hočete, bodisi kot duhovnik, bodisi kot Amerikanec, v nobenem primeru pa ne poskušajte razlagati niti mojega gledanja niti Kamenega. V tej obliki vidim edini načrt, da boste svobodno izpolnili svojo dolžnost nasproti Cerkvi in tudi svoji domovini.“

Carlin je zardel in preprosto dejal:

„Vaša Svetost mi je zelo naklonjena.“

„Naklonjen, ne bi dejal, pač pa logičen. Če verujem, da Sveti Duh preko mene in preko Kamenega deluje, zakaj ne bi mogel tudi preko predsednika Združenih držav? Nikdar ni pametno zavreči misel o Vsemogočnosti. Sicer pa,“ je prijazno nadaljeval, „vaša opozicija mi bo celo zelo prav prišla. V njej bo zapopadela vsa dobra volja Svetega Sedega nasproti Združenim državam Amerike. Menim, da bi zdaj lahko skupaj nekaj zmolili. Od nas gotovo ne pričakujejo, da bomo vedno istega mnenja, kar previdnost zadeva, pač pa, da bodo naše volje popolnoma predane službi istemu Bogu.“

Proti koncu julija, ko se je začel poletni beg iz Rima, se je Ruth Lewin spet znašla v oklepih živčne stiske.

Razvoj je bil vedno isti: ne-

popisna melanholičnost, občutek samote, zavest izkoreninjenosti, kakor bi jo v hipu prenesli na neznan planet, kjer njena preteklost ni nič pomenila, bodočnost pa je bila neznanka.

Najhuje jo je morila otožnost. Ruth je sicer bila po svoje nanjo že navajena, a vendar se je ni mogla otresti, ne zavestno preognati ali ji ubežati. Pogosto jo je oblival jok. Ko so solze ponehale, se je čutila prazno in brez občutkov. Ogledalo jo je pokazalo staro in razdrapano, na cesti je bila tujka in predmet zasmeha mimoidočih.

Napaka v njeni osebnosti, tako je mislila, je bila javna tajnost. Nemka po rodnem kraju, Judinja po krvi, ameriška državljanka in prostovoljna begunka v deželi sonca! Rada bi verovala, a je v istem hipu željo zavračala. Želela si je ljubezni, a se je zavedala, da je dati ne more. Z vso silo je visela na življenju, misel na smrt pa jo je preganjala ob vsakem koraku.

Zdelo se ji je, da so ji vse nekdanje zveze v rimski družbi odpovedale. Kakor tujka se je gibala med njimi in na debelo trošila denar za telefonske razgovore s prijatelji v Združenih državah. Če poklicanega ni našla, je bila žalostna, če so se ji zahvaljevali za klic s skromnimi vsakdanjimi besedami, se je zdela sama sebi smešna. Strašila jo je misel na poletje v Rimu, ko bodo izumrle vse ulice in trgi.

A sredi težkega in svinčenege dne se ji je spet porodilo upanje. Pozno je vstala in se leno napravljala, ko je pozvonil telefon. Klical jo je Jurij Faber in ji povedal, da Chiare ni v mestu, nje mu pa je dolgčas. Rad bi jo povabil na večerjo. Ruth je nekaj časa pomišljala, potem pa povabilo sprejela.

Kratek razgovor jo je zbudil k življenju. Hitro je naročila uro pri frizerki in si šla kupit novo obleko. Potrošila je več, kot bi smela. Kupila je rože, da bi okrasila stanovanje, in steklenico whiskeyja za Fabra. Ko jo je ob osmih prišel iskat, je bila vsa iz sebe, kakor ob prvem takem povabilu.

Jurij se je postaral, je pomišlila, hrbet se mu je malce upognil in več sivih las je imel. Bil pa je eleganten, kot vedno, z nageljem v gumbnici in s smehom na ustih. Poklonil ji je šopek vijolic in ji poljubil roko po rimski navadi, potem pa otožno dejal, ko je dekle pripravljala pijačo: „Na jug bom moral iti zaradi Calitrija. Chiara sovraži poletni Rim, Antonellijevi so jo naprosili, naj bi jih spremila v Benetke. Za mesec dni so najeli hišo na Lidu... upam, da se jim bom kasneje lahko pridružil. Medtem sem se pa že odvadil samskega življenja,“ je pripomnil z zmedenim nasmehom. „Ti si mi pa dejala, da te lahko kličem.“

„Prav vesela sem, da si me klical, Jurij, tudi jaz nisem navajena življenja v samoti.“

„Nisi huda?“

„Zakaj pa naj bi bila? Nočen pohod s starešino inozemskega tiska je doživetje za sleherno dekle. Vzem, tukaj je tvoj whisky.“

Nazdravila sta si in začela z uvodnimi besedami prihajajočega razgovora.

„Kje bi pa rada večerjala, Ruth? Ti je kakšen kraj posebej všeč?“

„Kakor želijo gospod.“

„Ali bi rada miren prostor ali bučnega?“

„Veselega, lepo prosim. Moje življenje je že itak bilo zadosti mirno zadnje čase.“

„V redu, pa še to mi povej: bi bila rada Rimljanka ali turistka v Rimu?“

„Rimljanka, se mi zdi bolje.“

„Sijajno, primeren prostor poznam onstran Tibere. Je dosti ljudi in precej živžava, je se pa odlično. Imajo kitarista, enega ali dva pesnika, pa nekoga, ki portretira na mizne prte.“

„Zapeljivo je vsekakor.“

„Včasih mi je bil tisti kraj zelo všeč, nekaj časa pa že tam nisem bil. Chiari takšno okolje ni všeč,“ je zardel in se igral s kozarcem, „obžalujem, da sem se tako izrazil.“

„Dogovoriva se nekaj, Jurij.“

Faber jo je hitro obletel z očmi.

„Kaj naj bi se dogovorila?“

„Nocoj nobena stvar ne bo narobe. Povedala si bova, kar čutiš, storila, kar bova hotela, po-

tem bova vse pozabila, brez obveznosti, obljub in oproščenja... Čutim, da bo tako najbolj prav.“

„Tudi jaz, Ruth, pa se ti ne zdi neke vrste nezvestoba?“

Ruth se je nagnila k njemu in mu požugala s prstom: „Ne misli več kot na en sam korak!“

„Poskusil bom... Zdaj mi pa pripoveduj o sebi. Kaj si delala ves ta čas?“

„Delala? Delala z mojimi Judi, sprašujoč se vedno, zakaj pravzaprav opravljam to delo.“

„Ali ne veš?“

„Včasih samo. Druge kratki ni ma smisla.“

Dvignil se je in zavrtel ploščo, s katere se je oglasila napolitanska pesem. Ruth se je zasmejala: „Judovska občutljivost, boš dejal, se ti ne zdi?“

Faber se je nasmehnil in se prvič lagodno zleknil v naslonjaču. „Kdo pa zdaj gleda na drugi korak? Všeč mi je pa ono o občutljivosti.“

„Takšna je pač moja jidiš narava. Udari iz mene, kadar se ne pazim.“

„Te skrbi?“

„Včasih.“

„Zakaj?“

„To je dolga zgodba in zdaj ni pravi trenutek, da bi jo slišal. Končaj whisky, potem pa me popelji na sprehod, spremenjeno v Rimljanko za nocojšnji večer.“

(Bo še)

Svetovne novice

Verska praksa v Španiji

Najnovejše špansko sociološko poročilo pravi, da v Španiji izpolnjuje svoje verske dolžnosti 74% ljudi višjih krogov, 68% ljudi srednjega sloja, 61% delavskega sloja in 52% ljudi ubožnih slojev. Španija je med prvimi državami Evrope glede verskega življenja.

Prevelika samostojnost

Dvanajst mladih redovnic kongregacije „Boccone del povero“ (Zavetje ubogih) je izstopilo in odšlo v Severno Italijo, v Turin, kjer bodo pomagale duhovnikom-delavcem po tamkajšnjih tovarnah. Izstopile so iz svoje družbe, ker so uvidele, da ne morejo spremeniti vzgojnih načinov v družbi. Če je v njih pravega duha in na drugi strani okostenelost redovnih vzgojnih pravil, je na mestu

njih samostojnost. Pri novi odločitvi pa bodo brez dvoma mlade redovnice potrebovale še globljega duhovnega življenje za stanovitnost in uspeh pri novem načinu apostolskega delovanja.

Po papeževem pozdravu

Dva italijanska duhovnika sta dobila dovoljenje za obisk Kitajske. Pripeljala sta se z letalom iz Pakistana in pristala v Kantonu. Po dvanajstih letih sta prvič katoliška duhovnika mogla prestopiti kitajsko mejo. To se je zgodilo nekaj dni po pozdravu, ki ga je Pavel VI. naslovil vsem Kitajcem pri svojem obisku v Hong Kongu.

Žena enaka možu

Narodna zveza ameriških redovnic (1.800 članic) se je obrnila do ameriških škofov s posebnim pis-

mom, v katerem se zavzemajo za to, da bi v katoliški Cerkvi podeljevali mašniško posvečenje tudi primerno usposobljenim ženam, ki to želijo. Pravijo, da ni ne bogoslovnega ne sociološkega ne biološkega razloga za delitev tega zakramenta zgolj moškim.

Zastopniki islama v Rimu

Pred nekaj meseci je prišlo v Rim šestčlansko zastopstvo velikega sveta za islamske zadeve v Kairu (Egipt) pod vodstvom Mohameda Tevfika Oveida. Sestali so se z zastopniki sv. sedeža. Razpravljali so o zadevah verskega in kulturnega značaja.

Žene pri oltarju

„Akcijska skupnost za žensko sodelovanje z odgovornostjo v katoliški Cerkvi“ zahteva od papeške kongregacija za bogoslužje ukinitve predpisa, da ženske ne smejo biti med božjo službo pri oltarju. „Ženska ni noben laik druge vrste in nikak tujec v cerkvi,“ pravi pismo nemške zveze v Mainzu, naslovljeno na kongregacijo za bogoslužje.

Sklep osmine za enotnost

Med letošnjo molitveno osmino za edinstvo kristjanov so zastopniki katoliških, protestantskih in adventističnih verskih skupnosti naredili ta praktični sklep, da bodo skupaj pre-

vajali sv. pismo v domači jezik države Ruanda. V ta namen so tudi organizirali vse denarne nabirke med molitveno osmino za založbo in natis te skupne izdaje celotnega svetega pisma.

Važnost romarskih krajev

Od leta 1870 do lanskega leta je obiskalo Marijino božjo pot v Lurdu (Francija) skoraj 70 milijonov romarjev.

Velika pomoč Paragvaju

Urad za Mednarodni delovni razvoj je podaril jezuitski univerzi v Georgetownu (ZDA) 2.400.000 dolarjev za zgradbo in vodstvo središča za socialne študije v sklopu katoliške univerze v Asunción (Paragvaj).

Smrt velikega klasika

Konec januarja t.l. je umrl v Vatikanu kardinal Antonio Bacci (85 let). Bil je največji poznavalec in zagovornik latinščine v Vatikanu. Pod tremi papeži je pisoval v latinščini večino papeških govorov in dokumentov. Za kardinala ga je imenoval Janez XXIII. leta 1960.

Skupna izdaja koncila

Ob začetku letošnjega leta je izšel prvi zvezek koncilskih aktov 2. vatikanskega cerkvenega zbora. To uradno izdajo pripravlja arhiv tega koncila in bo imela 18 zvezkov.

Birmovanje v ljubljanski nadškofiji v letu 1971. Nadškof dr. Pogačnik bo birmoval: 25. aprila: Tržič, Kovor; 2. maja: Naklo, Podbrezje; 9. maja: Mengeš, Lom; 16. maja: Križe, Duplje; 23. maja: Kranj, Predoslje; 30. maja: stolnica, Kokrica; 6. junija: šenčur, Predvor; 13. junija: Smlednik, Zapoge; 20. junija: Cerklje na Gorenjskem, Velesovo; 27. junija: šmartin, Primskovo; 29. junija: šenturška gora; 18. julija: Jezersko, Kokra; 25. julija: Goriče, Trstenik.

Pomožni škof dr. Lenič pa bo birmoval 18. aprila: Dobrnič, Sela-šumberk; 25. aprila: Žužemberk, šmihel pri Žužemberku; 16. maja: Krka, Zagradec; 23. maja: Ambrus, Ajdovec; 30. maja: šmartno pri Litiji, Sava; 6. junija: Litija, Mavčiče; 13. junija: Dol pri iLitiji, Polšnik; 20. junija: Ribnica, Kresnice; 27. junija: Vače, Hotič; 29. junija: Primskovo na Dolenjskem; 4. julija: Besnica, Trboje; 11. julija: štanga, Prežganje; 18. ju-

lija: Janče, Javorje pri Litiji; 12. septembra: Sv. Gora pri Litiji.

Umrli je 1. februarja 1971 na Igu Anton Bergant, župnik in dekan na Igu in soupravitelj župnij Golo in Tomišelj, star 66 let.

Število ljubljanskih bogoslovcev. Ljubljanska nadškofija ima sedaj 134 bogoslovcev (104 v semenišču, 24 pri vojakih, 6 v inoemstvu).

Vebrov zlati doktorat. 14. decembra 1970 so v Gradcu (Avstrija) na filozofski fakulteti podelili slovenskemu filozofu prof. dr. Vebro zlati doktorat.

Bogoslovna fakulteta ima letos 359 slušateljev. Iz vseh treh slovenskih škofij je letos na teološki fakulteti vpisan 201 slušatelj. Na fakulteto pa hodijo tudi slušatelji redovniki: frančiškani, salezijanci, minoriti, kapucini in cistercijani, katerih je letos 80. Teologijo študira tudi nekaj redovnic. Tako ima teološka fakulteta v Ljubljani letos 302 slu-

šatelj. V Mariboru je pa 57 mariborskih slušateljev.

Prešeren in krščanstvo. V nedeljo, 7. februarja, so poslušali na Teološki fakulteti v Ljubljani predavanje prof. Alojza Rebule „Prešeren in krščanstvo“. Predavatelj je spet presenetil, pa ne samo s svojim načinom, ampak tudi z vsebino. Odkril je drugega Prešerna, kot smo ga poznali doslej. Odkril je večjega, neprimerno bogatejšega in do globin bitja človeškega Prešerna — zato pa tudi kristjana. Prav nič ni tvegalo ga je smelo primerjal ali postavil celo nad Goetheja, Danteja in Leopardija.

Priprava na veliko noč. V središčnih ljubljanskih cerkvah: stolnica: vsak petek v postu ob sedmih zvečer (škof dr. Lenič); frančiškani: vsako soboto v postu ob sedmih zvečer (kaplan J. Marolt); sv. Jakob: vsako nedeljo v postu ob petih popoldne (kaplan Marolt).

Naklada verskega lista „Družina“ ki ga izdajajo slovenski škofje in izhaja v Ljubljani, se vedno bolj večja. List izhaja dvakrat na mesec. V preteklem letu so ga tiskali v 130.000 izvodih. Uprava računa, da se bo v tem letu število naročnikov dvignilo na 140.000.

Zanimiva razstava. V Slovenskem šolskem muzeju (nekdanje Marijanišče na Poljanski cesti) v Ljubljani so v februarju odprli razstavo žensko šolstvo in delovanje učiteljic v Slovenskem. Razstava skuša pravično prikazati tudi vlogo ženskih sa-

mostanov za dekliško šolanje na Slovenskem. Najstarejši znani podatki o šolanju deklet se nanašajo na samostan dominikank v Velesovem na Gorenjskem. Dobro je prikazano šolsko delo uršulinke, šolskih sester iz Maribora in notredamk. V Ljubljani so uršulinke l. 1703 odprle najprej notranjo, nato pa še zunanjo dekliško šolo. Polnih 170 let ni bilo razen njihove v Ljubljani nobene javne dekliške šole. V Gorici so uršulinke odprle dekliško šolo že l. 1672. Šolske sestre so pa v Mariboru začele z javno dekliško šolo leta 1864.

Tržaška

S koncertom božičnih pesmi se je 24. januarja v ljubljanski stolnici predstavila Zveza cerkvenih pevskih zborov iz Trsta. Za prvi tovrstni koncert je vladalo med Ljubljančani veliko zanimanje. Privabila jih je božična pesem, privedla pa tudi ljubezen do zamejskih Slovencev. Zbor je štel 100 pevcev. Dirigent je bil Janko Ban. Po koncertu je stopil pred mikrofonski nadškof dr. Pogačnik in se pevcem za doživetje iskreno zahvalil. Izrazil je veselje, da se tržaški skladatelji in pevci trudijo, kako bi ohranili zaklade naše cerkvene pesmi in kako ustvarjajo tudi nove skladbe, primerne za pokoncilsko bogoslužje.

Benečija

Sedmi „Dan emigrantov“ je bil v Čedadu. Pobudo za prireditev dajejo prosvetno društvo „Ivan Trinko“ v Čedadu in zavedni duhovniki beneških slovenskih far in ljudje sami.

ŽUPNIK GREGOR MALI

Na god sv. Gregorija, 12. marca, je dopolnil 70 let svojega življenja župnik Gregor Mali.

Iz vasi Znojile, župnija Sela pri Kamniku, ga je Bog v svoji previdnosti, ki vse ureja, vodil v Ljubljano, kjer ga je 29. junija 1927 škof Jeglič posvetil v duhovnika. Kot kaplan je deloval v Žužemberku in na Vrhniki. Leta 1935 ga je škof Rož-

man imenoval za župnika na Ajdovcu, v kraju velike duhovniške sreče in nemajhnega trpljenja. Tam je namreč iz leta v leto ustvarjal lepo farno skupnost, tam je doživel porušenje farne cerkve, župnišča in prosvetnega doma. Iz Ajdovca je šel kot begunec v Ljubljano, od tam pa na Koroško in v Argentino.

V Argentini že dolgo vrsto let sodeluje v slovenskem dušnem pastirstvu. Dalj časa je upravljal tudi slovensko farno občestvo v San Martinu pri Buenos Airesu. Ves čas pa neutrudno sodeluje pri naši reviji.

Številne njegove pesmi so uglasili razni naši komponisti. Nekatere so postale splošno znane.

Gospodu župniku Maliju kliče zato naša revija: Na mnoga leta v vinogradu Gospodovem.

Smrtna nesreča Jožeta Pozniča

10. februarja je slovensko skupnost v Argentini zadela težka nesreča. V Bariločah se je smrtno ponesrečil g. Jože Poznič in njegov 17-letni nečak Janko Prešeren.

Par dni pred svojo smrtjo se je odpeljal s svojo družino na počitnice v Bariloče. Tam je najel majhno letalo, da bi z njega slikal bariloško pogorje za izdelavo panoramskega reliefnega zemljevida. Letalo je iz neznanih vzrokov padlo na tla in Poznič in njegov nečak Janko ter pilot so bili v trenutku mrtvi.

Pokojni Jože Poznič je vsa leta veliko deloval v slovenski skupnosti. Deloval je v FZ, v verskih organizacijah, pisal v Mladinsko vez, pre-

daval, učil v srednješolskem tečaju zemljepis in bil lani razrednik zadnjega letnika.

Bil je nadarjen in razgledan, globokoveren in zaveden Slovenec, odločen protikomunist ter dober človek, ki je vsakega osvojil. Zato je njegova nenavadna smrt težko prizadela ne le njegovo družino, temveč vso našo skupnost v Argentini. Zapušča ženo go. Alenko, otroke: očeta.

Družabna prireditev DŽ

V nedeljo, 31. januarja, je bila na Pristavi v Castelarju vsakoletna družabna prireditev naše revije. Udeležilo se je je izredno veliko rojakov. Ob pol dvanajstih je začel s sveto mašo msgr. Anton Orehar, odgovorni urednik DŽ. V mašnem govoru je razvijal misli o časnikarju, njegovem delu in poslanstvu. Maša je bila na prostem.

Po skupnem kosilu se je v popoldanskih urah začel srečolov in nagradno žrebanje, ki se je podaljšalo do poznega večera. Številni obiskovalci se znova gmotno in moralno podprli naš verski tisk.

Zaključek počitniških dni

Ob koncu počitniškega tečaja so na Pristavi, v Našem domu v San Justu in v Slomškovem domu priredili sklepne prireditve, kjer je mladina pokazala, česa se je naučila.

Razstave ročnega dela, petje in rajnje ter druge igre so pokazale, da so naši otroci prebili počitniške dneve prijetno in da so se obenem tudi marsičesa naučili.

Začetna šolska maša

V nedeljo, 7. marca, je bila v Slovenski hiši za začetek letošnjega šolskega leta sveta maša, ki jo je daroval delegat msgr. Anton Orehar. Udeležile so se je vse naše osnovne šole s svojimi zastavami. Veliko dorano so otroci in njihovi starši povsem napolnili.

Po sv. maši je bila v dvorani praviljična igra V kraljestvu palčkov, ki jo je z otroci pripravila gđc. Anica Šemrov, ki je ob koncu igre prejela v priznanje in zahvalo lep šopek.

Slovenska šola bo po krajevnih domovih vsako soboto do začetka decembra.

Skavtsko taborjenje

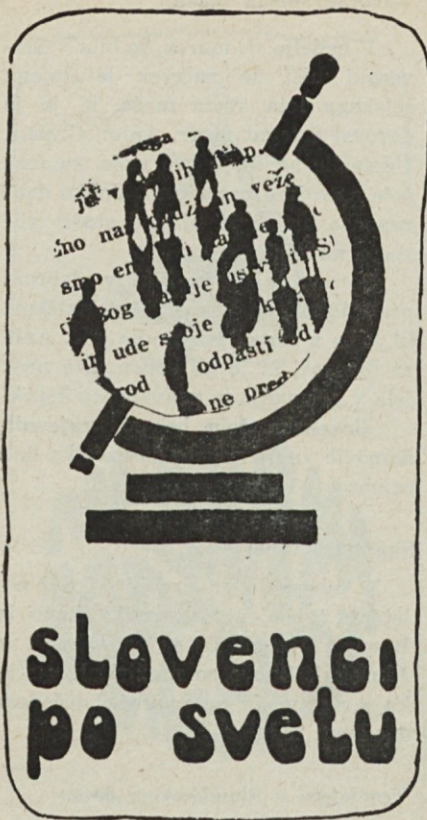
V februarju so prebili 15 dni na letnem taborjenju slovenski skavti iz Buenos Airesa. Letos so taborili v Jáuregui. Dneve so preživljali v stiku z naravo in po naprej določenem dnevnem redu.

Veseloigri v Slomškovem domu

Za pustne dni je ga. Ema Kessler-Blejčeva s svojo igralsko skupino nastudirala dve kratki veseloigri g. J. Vombergarja: Imenitni ženin in Čudni snubci, ki sta izzvali veliko smeha.

Nove osvojitve naših planincev

Slovensko-argentinska odprava na Celinski led je v januarju osvojila tri nove, odslej še ne dosežene vrhove v južnem pogorju gorskega sklova Mariano Moreno. Odpravo je vodil ing. Jure Skvarča.

Italija

Klarentinski pater Frans Husu je prevedel v italijanski jezik novi Slomškov življenjepis, ki ga je pripravil prelat Franc Hrastelj v Mariboru. Novi življenjepis je pisan posebej z namenom, da bi pospešil postopek Slomškove beatifikacije. Predložili smo ga kongregaciji za svetniške postopke (Pro Causis Sanctorum), da obenem zaprosimo dovoljenje za tisk (imprimatur). Kon-

gregacija nam je o življenjski podobi škofa Slomška izročila sledečo oceno, katero je napisal eden izmed teologov-cenzorjev, ki jih ima sveta kongregacija za podobne primere.

„Pazljivo in skoraj v eni sapi sem prebral 369 strani življenjepisa v strojepisju.

Gre za lepo in spodbudno podobo škofa in pravega apostola, ki je močno pomnožil darove milosti in razumnosti, ki jih je prejel v začetku. Od nedolžne in čiste mladosti, ki sta jo utrdila uboštvo in žrtev, do resne in trdne semeniške vzgoje ter do vnete in goreče dejavnosti v različni in mnogovrstni duhovniški službi in v šestnajstih letih škofovstva, ki je bilo vse njegovo življenje do smrti neprestano izpopolnjevanje v pobožnosti, učenju in modrem poučevanju, v gojenju vseh kreposti; med vsemi je bil prvi v dobrem zgledu ter v bistri in delavni dušnopastirski službi, posebno z besedo in s tiskom, da bi si docela zaslužil pohvalo, ki jo je zapisal Manzoni v 22. poglavju (romana „Zaročenca“) o kardinalu Federiku Borromeu.

Življenje škofa Slomška zasluži, da ga poznamo, občudujemo in posnemamo; zato smo lahko zelo hvaležni g. patru Husuju CMF, ki je prevzel nase nelahko breme, da je oskrbel italijanski prevod.“

Anglija

V tednu „krščanske edinosti“ smo se tudi spomnili, da živimo v deželi, kjer je veliko različnih krščanskih veroizpovedi. Za edinost smo mo-

lili pri maši, ki jo je daroval msgr. Ignacij Kunstelj v soboto, 23. januarja, v župni cerkvi na Midland Road. Po maši smo imeli družabno prireditev v „baraki“, kakor imenujemo mali dom, kjer se zberemo od časa do časa.

Belgija

V soboto, 1. maja t. l., bo v dvorani „Familia“ v Gilly-Haies že 18. tradicionalna „Slovenska prireditev“, ki privabi vsako leto veliko število naših rojakinj in rojakov iz vse Belgije.

Francija

Skupno slovensko romanje v Lurd bo od 5. do 10. julija 1971.

Nemčija

Na Württemberskem sta v letu 1970 slovenska duhovnika krstila 70 novorojenčkov, poročila pa 36 parov. Imeli so tri smrti. Slovenske maše so imeli na 16 različnih krajih. „Naša luč“ je vsak mesec v 1200 izvodih hodila med naše ljudi. Tradicionalnih prireditev se je udeležilo okrog 4.500 ljudi. Oktobra so pričeli s slovensko sobotno šolo v Esslingenu, za katero se je javilo 14 otrok.

Kanada

Župnija Brezmadežne v Novem Torontu je zelo razsežna, saj ne zameje le zapadnega torontskega pred-

mestja, ampak še toliko drugih trgov in vasi, ki se razprostirajo med Torontom in Hamiltonom in se vanje selijo Slovenci iz Toronta v vedno večjem številu. Če se bo rast te župnije v tej meri kot zadnja leta nadaljevala, bo to v petih letih največja slovenska župnija v Kanadi.

Slovenska Koroška

Dr. Franc Cigan je umrl v torek, po hudi bolezni. Rajni je bil eden izmed tistih, ki so dolga leta odločilno posegali v življenje Slovencev na Koroškem in s svojim delom mnogo pripomogli k verski in narodi ohranitvi koroških rojakov.

Rajni dr. Cigan je bil rojen 18. septembra 1908 v Žižkih pri Lendavi. V duhovnika je bil v salezijanskem redu posvečen leta 1935. Deloval je kot vzgojitelj v raznih zavodih in šolah, od leta 1957 pa je poučeval kot profesor petja in glasbe na Slovenski gimnaziji v Celovcu.

Slovenci na sinodi

Na sinodi celovške škofije, ki se je lani decembra konstituirala, zastopajo Slovence v predsedstvu kanonik Filip Millonig in dr. Vinko Zwitter. Centralni komisiji sinode poleg omenjenih dveh pripadajo od slovenskih „sinodalov“ še: msgr. dr. Janez Hornöbck, župnik Avgust Čebul in dr. Valentin Inzko. Prvo zasedanje sinode bo od 23. do 27. novembra.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Navadil sem se na to	193
SODOBNA VPRAŠANJA	Pismo za leto 1971	194
	Resnica o Jezusovem spočetju in rojstvu ..	204
	Nekaj neverjetnega	211
	Za ozdravljenje javne dostojnosti	212
	Vprašujete — odgovarjamo	240
BOGOSLUŽJE	Nenavadni teden v letu	209
	Molitveni namen	208
	Kristus: naša pot	216
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Zaton papeške države	209
	Nauk sv. Terezije in sv. Katarine	220
RAZNO	Dve življenji	199
	Afrika najbolj zamotana celina	215
	Astronavti	219
	Cerkev na Kubi	223
V DRUŽINI	Velika noč	224
	Tudi mi smo nekoč bili mladi	226
	Kako vzgajati k resnicoljubnosti	229
	Naši problemi	231
ZA MLADINO	Dnevnik mladeniča iz Prena	233
	Moja zgodba	235
	Mladinska pošta	238
ROMAN	Ribičeve sandale	241
NOVICE	Svetovne novice	248
	Novice iz Slovenije	250
	Med nami v Argentini	252
	Slovenci po svetu	254

Leto XXXVIII
Številka 4

April 1971
Abril Nº 4

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; druge protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak žakljeva.

